

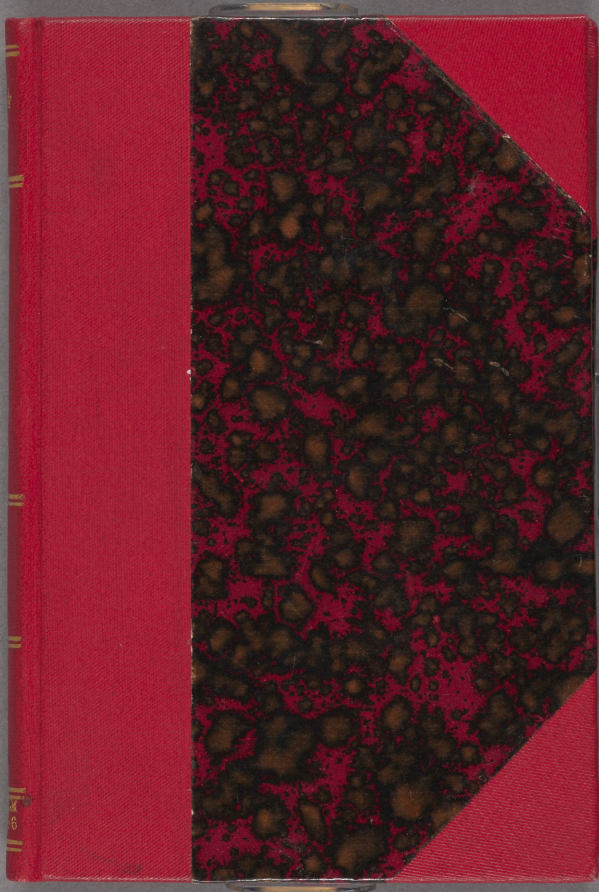
"Om ett år!" : novell /

Numers, Hedvig von,

59 C

National Library
of Sweden

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Roman
Sv

Numers, Helsing Condt.
Fres. von, f. Ehrenstam

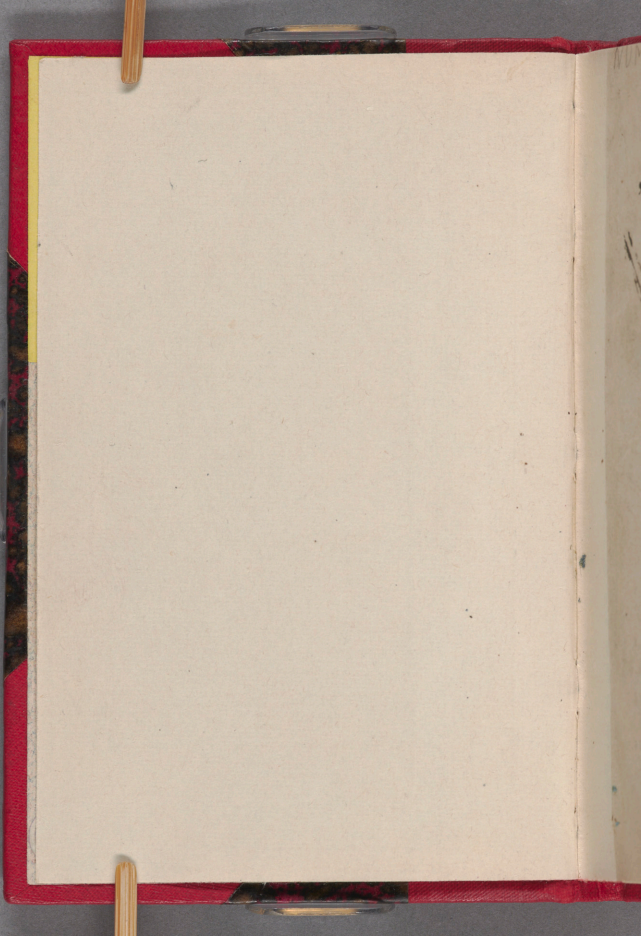

Kungl. biblioteket

0 0000 000102310

7.
am

NUMERS, H. v.

Roman
Po.
o.

"OM ETT ÅR."

NOVELL

AF

HEDVIG.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS FÖRLAG.

49

"OM ETT ÅR"

NOBEL

HEDVIG

STOCKHOLM.

MÖRBERGSKA BOKTRYCKERIET, 1856.

— N
du som
att jag
kändt på
— Ja
med, är d
— Nej
ingående
mig, not
sitter se
hundratu
kända at
men inte
pris
Dessa
bro mel

Dina minnen jordfäst i ditt hjerta!
Underligt är sinnet — må du tro:
Öfver kullen af en jordad smärta
Ofta glädjens skönsta blommor grö.

— «**N**å, jag förstår att du vill höra nytt, du som kommer från hafvet, du vill väl att jag skall berätta det märkligaste som händt på land under din frånvaro?

— Ja visst, min bror! Till att börja med, är du förlofvad?

— Nej, jag är ännu ledig till äktenskaps ingående med hvilken flicka som vill ha mig, nota bene *om*.. hon eger det jag sätter som vilkor för partiet: nemligen hundratusen i bancomynt! Det kan nog hända att jag låter pruta med mig litet, men inte säljer jag min frihet till underpris.»

Dessa ord vexlades på Stockholms skeppsbro mellan tvenne unga krigare, den ene

en gardesofficer med bleka kinder och ett ståtligt kindskägg; den andra var en hafvets son med bronz-färgad hy, brunt lockigt hår och lifliga ögon; i hans hållning och väsende låg något så okonstladt fritt och ledigt att man intogs till hans fördel redan vid första anblicken.

— Det gör du rasande rätt i min hedersbror, återtog flottisten, men lyd du mitt råd och gör upp affären med det snaraste, damerna tycka inte om förlegade varor... ni blifva just inte friska här i Stockholm. Den unge sjömannen betraktade Lejonets slappa drag och fortfor med ett muntert leende: Tacka vill jag hafvet, der blåsa friska vindar, der bor lif och fröjd.

— Nå till nyheterna då, afbröt gardisten otåligt. Att Jarl Birgers stad är sig lik, det ser du. Dessa vintrarne hafva varit temligen enformiga... men det var sannt, en sak har jag att berätta som rör dig serskildt, en eklatant notis, min bror. Din lilla flamma sedan Carlbergsbalerna, den vackra Alida har varit i Stockholm de

båda siss
mande
jare har
Strålkron
min själ
mer och
heune.
sin lycka
betyder.
— He
mannen
då storm
då hvarj
böljornas
underrätt
en tillbe
— Ni
illa vid
de. Ni
språket
der det
vindare,
din från
älskaria

båda sista vintrarne och gjordt ett förvånande uppscende och bland andra tillbedjare har hon äfven räknat Grefve Ludvig Strålkrona, gamle ungarlen. Det var min själ en eröfring som många unga damer och många fruar Mammor afundades henne. Men hon visste också att värdera sin lycka, hon förstod allt hvad stora Lyckö betyder.

— Huru! Hvad menar du? frågade sjömannen och han som aldrig skiftat färg då stormen dånat öfver oceanens rymd, då hvarje planka i fartyget darrade vid böljornas famntag, han bleknade nu vid underrättelsen om att en ung flicka hafvit en tillbedjare.

— Nicht so hitzig! Kors hvad du tar illa vid dig kära bror, sade vännen lugnande. Men synd vore det att säga som ordspråket att du kom i Grefvens tid, ty under det att du njöt af dina «friska hafsvidar», har hon begagnat tiden väl under din frånvaro och i afton blir din för detta älskarinna, högvälborna fru Grefvinnan

Strålkrona till Stora Lyckö. Grefven var alldeles pinkär i henne, reste efter henne till Marstrand, friade och fick naturligtvis ja. Man säger visserligen att det blef parti af derföre att söta far och mor ville så ha det. Tanten, som uppfostrat henne och som lär vara en sträng fru, ville ha det så också, men inte tyckte hon sjelf illa om att bli Grefvinna, det är klart som solen. Föräldrarne lär vara fattiga och de öfvertalade henne måhända, men inte behöfdes det väl just mycket räsnonneming, ty att bli en rik Grefvinna och få bo i Stockholm om vintrarne måtte allt vara frestande. Hör på du! Vill du som jag, så gå vi hem och taga af oss de här uniforms-persedlarne och så gå vi och se på bruden.

Neptuni son hade mörknat som en åskhimmel, men med ansträngning svarade han i en tvungen skämtsam ton.

— Må göra då, efter vi ej ha något annat för oss!

Snart hade de båda herrarne varit hemma och förbytt sina uniforms-kostymer i civila kläder och vandrade arm i arm genom Stockholms gator. Regnet föll stridt och fint och väglaget var som vanligt om hösten — ohyggligt.

Alla fönsterna i en stor våning vid Blasieholmen voro upplysta och marschallerna utanför porten kastade sitt fladdrande sken öfver en böljande folkmassa, hvilken trängdes i portgången. Der var bröllopp i huset och alla dessa människor skulle — enligt det barbariska bruket i hufvudstaden — in och se bruden.

De båda vännerna, gardisten och flottisten, inhöljda i sina kappor och med hattarna djupt neddragna, följde med folkströmmen in i förstugan.

Den täta massan skingrades något och en ljusflod flödade från en öppen dörr till ett rum på nedra botten. Man såg derinne lågande vaxljus och en och annan blänkande uniform. Den lefvande rideau vek sig undan något och man varsnade en

hög vitklädd qvinnofigur omgifven af en skir vit slöja. Folkhopen sammanträngde sig åter i dörröppningen. De nyfikna höjde sig på tå och stödde sig på hvarann för att få se ännu en skymt af skådespelet.

Gardeslöjtnanten hade fått sig en liten förströelse som gjorde att han tåligt stod i queuen, väntande att i sin tur bli insläppt; han hade fått till granne en liten näpen jungfru och som han var en liflig beundrare af le beau sexe, värderade han ett par vackra ögon om de blixtrade under en af Folckers sidenhattar eller under den simplaste bomullsduk. Hans lilla granne såg rätt täck ut och tack vare hans verldsvana var conversationen snart ganska animerad. Han var så road af hennes pikanta svar på alla hans artigheter att han alldeles inte märkte med hvilka blickar hans vän stirrade mot dörren till det rum der bruden visades.

Man skulle snarare trott att Löjtnant Axel Wimpelstorm, den glade, raske sjömannen, skulle gå in i ett rum der hans

käraste sto
strände
mirk, han
lipparne, se
ett gladt
våhiviskt
ut som had
honon ej v
belysningen
svartklädt
det icke he
glädfest.
hjärtas hjur
hans käras
bliraggd; v
ceremonien
mar. Län
den vackra
tränga s
sinnen, b
i sitt hjert
Löjtnant
förstnad
punkt i dö

käraste stod lik, än för att se en blomstrande brud. Hans blick var så vild och mörk, hans kind så blek och de friska läpparne, som annars så ofta öppnades till ett gladt ungdomligt skratt, voro nu convulsiviskt sammanslutna .... ja, det såg ut som hade vaxljusen i silfverstakarne för honom ej varit skimrande bröllopsljus utan belysningen öfver en dyster scene i ett svartklädt rum.... Och för honom var det icke heller någon livvets och kärlekens glädjefest, ingen förening som firades; hans hjertas ljufvaste band var upplöst, det var hans käraste jordiska förhoppning som låg bårlaggd; vigseln skulle blifva begravningsceremonien för hans ungdoms stolta drömmar. Långt heldre skulle han velat se den vackra Alida med bleknad kind i den trånga svarta sängen, invigas till den långa sömnen, blott hon somnat med hans bild i sitt hjerta.

Löjtnant Axel Wimpelstorm stod som förstenad med ögonen fästade på en enda punkt i dörren till det rum der Alida fanns.

Hans händer voro sammanknutna och inom honom kämpade så många olika känslor: sårad stolhet, bedraget hopp, svartsjuka och hat. Han tyckte dock att det var så tomt och öde inom honom, som hade elden härjat der... under askan glödde ännu kärlekens gnista som flammade upp ibland och visade honom Alida, den milda älskande varelse, som en gång varit allt för honom, som ännu var det, ty kring henne koncentrerade sig hvarje annan känsla. Fastän Axel sade till sig sjelf: «jag föraktar den trolösa!» hviskade kärleken «jag älskar henne ännu!» Kanske är jag henne ännu lika kär, kanske minnes hon mig med hela den fordna kärleken; hon tvingas måhända till detta giftermål, upprepade han inom sig, men tviflets demon uppreste sig och talade om gods och guld och titlar och att man glömmet barndomsvännen och han såg i den trollspegel som svartsjukan höll för hans ögon hur Alida log emot sin brudgum; hur hon njöt livvets lycka i en annans armar

Löjtnant Wimpelstorm knöt händerna ännu fastare samman, han kände liksom hade han med Simsons styrka velat krossa huset öfver de båda lyckliga, äfven om han sjelf skulle begrafvas under dess ruiner.

Denna förstuga var Axel så bekant. Mången gång under sin glada, sorgfria kadett-tid hade han inträtt här med klappande hjerta, ty redan då var Alida honom kär och sedan under det år hon tillbragte hemma hos sina föräldrar, hvilka voro nära grannar med Axels, hade denna böjelse vext till en brinnande kärlek. Axel hade aldrig sagt: blif min hustru Alida, det kunde han ju ej med godt samvete, ty hvilken framtid ägde väl han ännu att erbjuda den älskade. Alidas föräldrar voro fattiga och han såg att hon, som i Stockholm hos sin rika tant Kommerserådinnan Danielli, endast var road att sköta sina talanger och sina nöjen, mången gång suckande, men mild och god lemnade sin behagliga sysselsättning för det tarfliga husets göromål. Att hon älskade honom det visste

han och då han tog afsked fick han hennes löfte om att hon dagligen, ja, stundligen skulle tänka på honom och att ingen i världen kunde blifva henne så kär att hon skulle glömma honom. Detta minne hade följt honom så troget öfver hafven... Nu var han hemma och allt var slut! Några timmar hade varit tillräckliga för att nedrifva alla hans förhoppningar och han stod här en främling bland den nyfikna hop som samlat sig i Kommerserådinnan Daniellis förstuga för att se hennes brorsdotter Alida klädd som brud åt Grefve Strålkrona.

Alla menniskor förekommo honom så förhatligt likgiltiga, der de sprungo om hvarann. Högtidsklädda betjenter flögo upp och ned i trapporna; svartklädda vaktmästare skramlade med glas och silfver i serveringsrummet; vagn på vagn stannade vid porten. All denna ståt hade ju till föremål Alidas förening med en annan! Axel höll på att qväfvas af harm och smärta.

Änliggen
blå ränn
De hade ej
Wimpelstorm
lystra tankar
tagen af sin
han redan bl
tara drogse
kragarne till
tröble in i d
Ljötant
sting!"
kennat, den
at vil hans
blekta brud h
en offrade
Var det Gr
ollig och m
lyande fram
Mitt på
stod en hög
kastning o
redillande
Alida Daniel

Ändtligen skingrades folkmassan och de båda vännerna fingo sin del af skådespelet. De hade ej gjort sig brottom, ty Löjtnant Wimpelstorm var försjunken i sina egna dystra tankar och hans vän var fullt upptagen af sin nya bekantskap, med hvilken han redan blifvit temligen förtrolig. Hatarna drogos ännu djupare ned och kappkragarne tätare kring ansigtena då de trädde in i det rum der bruden visades.

Löjtnant Axel drog sig tillbaka af förvåning! Var detta den Alida som han lemnat, den blyga veka ungmön, som rodnat vid hans varma blickar? Var det den bleka brud han väntade finna, den darrande som offrade sig sjelf och sin ungdomskärlek? Var det Grefve Strålkronas fästmö, som otålig och med tjusta blickar log emot sin lysande framtid?

Midt på golfvet på en sammetsmatta stod en hög skön qvinna klädd i hvit at-lasklädning och med en luftig blonderslöja nedfallande från den gröna myrtenkronan. Alida Danielli var visserligen en blek brud,

men något offer tycktes hon sannerligen icke göra, icke heller tycktes tanken på en lysande framtid förtjusa henne — hon syntes fullkomligt lugn och i hennes dunkelblå ögon skimrade något mildt och på samma gång allvarligt och högtidligt. Öfver den höga pannan drogo inga moln af dämpad smärta, der låg nu klarhet och en beständighet som prydde den unga ståtliga bruden. Den gröna bröllopskransen hvilade lätt på de ljusbruna lockarne och gnistrade af juveler här och der inflätade i den friska myrthen.

De blomstrande tärnorna som omgäfvö bruden, samtalade sakta med hvarandra och med de lysande marskalkarne. Alida hade vänt sig till en af de unga flickorna och hviskade sakta till henne, beklagande sig öfver den tryckande värmen och småleende åt sin förlägenhet att så här förevisas.

Men hvad var detta? Brudens kind vardt hvit och hennes hand slöt sig krampaktigt fast kring den doftande buketten

brudgummens gåfva till sin utkorade. Hennes ögon sökte forskande bland folket och en lätt darrning genomlade henne då hon ännu en gång hörde upprepas ett ljud som nära nog bringat henne ur fattning.

— Alida! hviskade en röst nära henne.

Hon såg sig om och hennes blickar möttes af den flammande glöden från hennes fordna älskares ögon.

Blott en sekund sänkte sig den långfransade locken öfver de mörkblå globerna... då hon åter såg upp voro de lugna, allvarliga som förut och vändes från folkhoppen till den vackra buketten, liksom hade hon funnit ett intresse i att examinera hvarje serskild blomma deri och då hon måste se upp för att besvara en fråga af den vackra tärnan, var hennes blick fullkomligt kall och ligkiltig, men den doftande buketten trycktes allt hårdare och hårdare af den fina handen, som nästan omärkligt darrade.

— Herr Kammarjunkare, sade bruden åt en liten uniformerad herre, som stod bakom

henne hållande en silfverarmstake, jag börjar blifva trött; den qväfvande värmen plågar mig. . . Jag tycker mina vänner att ni äfven skulle vara uttröttade vid detta spektakel.

— Hvad mig angår, så är jag ej det ringaste fattigerad. Så länge Venus sjelf behagar stråla, följer hennes trogna hofstat och känner ingen annan känsla än det ljufva behaget af hennes återsken.

En min af trötthet lästes i Alidas drag vid den fadda komplimangen.

— Herr Kammarjunkare! jag är verkligen ur stånd att längre tåla värmen här, jag måste lemna rummet. Var god och säg till om att man stänger dörrarne, tillade hon brådskande.

— Bevars, min nådiga! Jag flyger att fullgöra er befallning. Gud låt det ej blifva någon allvarlig indisposition.

Inom några minuter var rummet tomt och bruden med sina tärnor och marskalkker hade gått upp i den ljusskimrande våningen för att i ett förmak vänta att gå-

sterna sk
vara rö

Bullret
vagnarne

rösterna

Hvarje g
ett haf a

norna hu
merna s

ankomma

— Ä
samma

vackra
den rysli

dig? Du
att du svi

— Var
bruden, ja

ringaste
bela mån

under den
betänka a

— Du
dit in i k

sterna skulle församlas och att allt skulle vara redo till ceremoniens början.

Bullret af de kommande och farande vagnarne blandade sig med de sorlande rösterna derute i de praktfulla rummen. Hvarje gång dörren öppnades såg man i ett haf af ljus från de klara kristall-kronorna hur uniformerna blänkte och plymerna svajade, och hörde frasandet af de ankommande damernas sidenklädningar.

— Är du ej förtviflad öfver denna plågsamma väntan, dyra Alida, frågade den vackra tärnan. Jag tycker att för mig är den ryslig, hvad skall den ej då vara för dig? Du är alldeles likblek, jag fruktar att du svimmar.

— Var lugn, min snälla Agnes, bad bruden, jag är sjelf lugn; jag är ej det ringaste orolig... jag har ju hafvit tre hela månader att vänta denna stund... under denna tid har jag hafvit tillfälle att betänka allt... men...

— Du mår ej väl, Alida. Vill du gå dit in i kabinettet, der är svalt och lugnt.

Alida gick in i det lilla rummet och afvisade vänligt det sällskap som bjöds henne. Hon sjönk ned på den svällande soffan och dolde ansigtet i sina händer. En tung suck arbetade sig fram öfver läpparne. Hon reste sig hastigt upp och satt en stund med blickarne fästade på tvenne klara tårar, hvilka likt glimmande diamanter darrade på den skira brudslöjan.

— O min Gud! hvad jag är svag, sade hon sorgset. Har jag då förgäfves sökt bekämpa den rösten i mitt hjerta? ... den talar ännu och vill draga mig ifrån hvad jag bör tänka på ... hvarföre skulle jag höra den i afton, just i afton ... Ack nej, ingen öfvergifvenhet ... pligtens bana är säker fastän den är mödosam.

Med en hastig rörelse skakade hon bort de skimrande perlorna.

— O, måtte de vara de sista som jag faller af svaghet, sade hon fast och reste modigt sitt hufvud, men lutade det straxt åter mot handen.

— Min Gud! hjälp mig du, rena mitt minne och qväfva det så, att det aldrig intager mina pligters rum.

En sakta knackning hördes på dörren. Alida tog händerna från sitt ansigte som var så lugnt, så klart som hade aldrig någon smärta andats sin förtärande vind öfver de bleka rosorna. Hennes bukett hade fallit ned på golfvet, hon tog upp den och kysste den med hjertlighet.

Då Kammarjunkaren steg in stod Alida framför spegeln ordnande sin slöja.

— Allt är färdigt! Man väntar endast på er, sade marskalken bugande.

— Jag är också färdig, svarade Alida med säker röst och räckte handen åt sin far. Dörrarne öppnades. Presten stod väntande vid kullerstolarne på den purpur-röda sammetsmattan. Intet ljud hördes från den stora mängden människor, endast frasandet af brudens släp.

Alida och hennes brudgum räckte hvarandra handen; deras stumma helsning var kort men hjertlig.

Ceremonien begynte. Grefve Strålkrona stod der så stel som om han aldrig skulle kunnat sänka sitt stolta hufvud. Alidas brudgum var vacker, men det var en sträng skönhet. På den höga pannan stod der kraft och rättvisa, men föga mildhet, nej, nästan isande köld, och den böjda örnäsan och den stolta munnen gáfvo hans ansigte något bittert och högdraget vid sidan af den vackra bruden.

Med fast och bestämd röst utan något tonfall, utan att ändra en mine, uttalade han de viktiga orden, så att hvar och en i rummet hörde den manliga stämman. Då turen kom till Alida, såg hon på honom med en blick så mild, så vädjande till hans hjerta, att icke mången skulle kunnat stå så stel som han.

— Att älska dig i nöd och lust, hvi-skade hon darrande och såg på honom så full af hopp att hon skulle lyckas att fylla sitt löfte . . . Brudparets ögon möttes en sekund, möttes vänligt och varmt, men det var blott en skymt af ljus. Grefvens

ansigte var snart lika kallt, lika strängt liksom hade ett dystert moln legat deröfver. Vigseln var förbi! Alida Danielli var numera Grefvinnan Strålkrona. Det nygifta paret emottogo lyckönskningar af släkt och vänner. Grefven stod styf och ståtlig och räckte handen åt de gratulerande. Alida log vänligt emot alla som önskade henne lycka, log under det att tårar af rörelse glänste i hennes vackra ögon och en sakta darrning då och då genomilade henne, kanske en dyning efter stormen, kanske en tanke på kommande tider.

— Jag svär dig på min heder, bror, att jag såg honom med mina egna ögon och att din Grefvinna också såg honom, sade Kammarjunkaren hviskande, då han sednare på aftonen stod i en fönstersmyg samtalande med Grefve Strålkrona. Jag fruktade parole d'honneur en katastrof och tog mig den friheten att proponera fru Gref-

vinnan att sluta förevisningen och gå hit-
upp... det var hög tid, ty jag såg att
hon var serdeles inquiéte.

— Nå hon kunde väl ej hjälpa att han
kommit till staden och att han befann sig
bland den gapande mängden... I alla fall
tror jag att du såg fel, svarade Grefven
otåligt.

— Så mycket bättre då... Jag har i
alla fall visat mig vara din vän och un-
derrättat dig om hans djerfhet att infinna
sig här.

— Du var allt för vänlig, som under-
rättade mig om denna småsak just som
jag stod på vägen att viga. Tack för väl-
meningen men äfven i vänskap kan man
gå för långt. Alida är nu min hustru
och behöfver ej att någon annan än hen-
nes man vakar öfver hennes heder. Hvad
gör väl det om än tjugo unga herrar komma
och se henne som brud! Det är ju den van-
ligaste sak i verlden att folk begagna sig
af denna galna plägsed... det är väl den
måttligaste begäran i verlden. Dessutom

kunde jag ej bjuda alla hennes försmådda älskare till marskalkar.

Kammarjunkaren blef blossande röd och bet sig förlägen i läppen.

— Du är ej blid på min hustru; fortsatte Grefven, derföre att hon i bland gjort sig rolig på din bekostnad och jag medger att jag i ditt ställe skulle mången gång blifvit ond på henne, men du bar din boja med tålmod.

— Ursäkta mig min bror att jag ber dig rätta ett misstag, stryk ut mig från listan af Mamsell Daniellis beundrare, hvar emot jag, parole d'honneur, försäkrar dig att de i en framtid ej skola kunna räkna mig bland Grefvinnan Strålkronas tillbedjare.

Grefven log väl, men på muskelspelet kring munnen kunde man se att det ej var naturligt.

— Det gör du rätt i min hedersbror, svarade han och klappade sin vän på axeln. Du tänker kanske på det gamla ordspråket: brändt barn skyr elden.

— Ja, du bror Strålkrona, det är ändå tusan med de der gamla ordspråken, de

äro rätt bra och ibland slå de riktigt hufvudet på spiken. Jag påminner mig ett par som särdeles väl lämpa sig för tillfället.

— Och de äro?

— «Gammal kärlek rostar icke» och «Ingen rök utan eld.»

Återigen skrattade Grefven.

— Jag finner att du till din öfriga språkkunskap kan räkna ordspråk, sade han leende.

— Ja men så mycket språkforskare blir jag aldrig att jag bryr mig om att lära ögonspråket, det lemnar jag åt mera känslofulla personer... Skulle du händelsevis vilja ha dig en eller annan lection så behöfver du ej gå så långt efter mästare.

Grefven vände tvärt ryggen åt Kammarjunkaren som gick att tala med den unga Grefvinnan och hennes vackraste tärna fröken Agnes Strålkrona.

— Vågar jag störa damerna? Jag afbröt kanske något mellan fyra ögon.

— Visst icke Herr Kammarjunkare, vi talade om morgondagens bal.

— Ah! det kunde jag väl ha begripit utan att fråga.

Alida log ett sarkastiskt leende öfver hans gissningsförmåga.

— Ja, det blir en charmant tillställning.

Fru Kommerserådinnan är känd för sina eleganta och glada fêter. Men det var sannt, efter som jag fått i uppdrag att fungera som värd i morgon, måste jag påminna fru Kommerserådinnan om en gäst som bör bjudas, en gammal bekant i huset, som är nyss hemkommen, men hvarifrån vet Gud. Jag menar den här Löjtnanten, hvad är det nu han heter? . . . jo, Wimpelstorm.. jaha.. mycket riktigt, så var det. Jag såg honom i middags på Norrebro. Han har varit länge borta, tror jag?

— Han har hafvit tre års permission och varit i Engelsk tjänst, svarade Alida, utan tecken till rörelse.

— Visste fru Grefvinnan af hans ankomst förr än nu?

— Ja, herr Kammarjunkare, jag kände det redan, svarade Alida.

— Såg fröken Agnes någonsin den unga mannen? Han var serdeles omtyckt af damerna.

— Nej, jag har aldrig sett honom, men jag önskar mycket att få göra hans bekantskap.

— Då är det mig en kär pligt att ställa om att han blir bjuden, svarade kammarjunkaren inställsamt. Fru Grefvinnan känner honom visst särdeles väl?

Grefve Strålkrona hade närmat sig och mötte kammarjunkaren med en nästan föraktlig blick.

— Vi äro barndoms och ungdomsvänner och jag skall aldrig upphöra att intressera mig för honom. Jag är verkligen rätt glad att få träffa honom.

— Han är väl ej så litet förvånad öfver att finna er vara Grefvinna Strålkrona.

— Är det då något så förvånande Herr Kammarjunkare, frågade Alida leende, i det hon steg upp och tog sin mans arm. Säg mig Ludvig om du tycker att någon har rätt att förundra sig öfver att du

fästade dig vid mig och att jag blef din hustru?

Alida såg barnsligt och skälmskt på sin make, hvars blick sänkte sig kulet och frågande i hennes. Han förde henne något afsides.

— Säg sjelf Alida om du ej tror att någon kunde tycka det vara underligt?

Hon såg en stund forskande på den mörka blicken, men svarade skrattande:

— Du ser minsann så förvånad ut sjelf. Var det så besynnerligt att du älskar mig? O, nej! mången har sagt mig att det var helt naturligt och inte tycker jag att det just är underligt. Alida smekte vänligt sin mans hand den hon höll i sin och log lycklig då hon kände tryckningen af hans.

Det nygifta paret lemnade Fröken Agnes och Kammarjunkaren samtalande om balen och drogo sig i in ett kabinett.

Alida, frågade Grefve Strålkrona, "har du väl betänkt hvad det vill säga att

vara min hustru? Du vet att jag är despot i ett fall, men jag är det i följd af min kärlek, jag vill uteslutande herrska öfver ditt hjerta... Ack, huru skall jag kunna erhålla visshet derom? Blotta tanken på att du skall intressera dig för någon annan är mig olidlig, skulle kunna lägga mera köld i min själ än der redan finnes. Betänk Alida, att jag som annars så föraktar den lumpna värld, jag vill lefva här för din skuld... derföre att du önskar så och likväl är det just här som jag fruktar att ej få ega dig ensam, jag som ej älskat någon varelse på många år, jag har nu med hela mitt hjerta fäst mig vid dig.

— Och jag, bästa Ludvig, skall aldrig glömma att visa mig tacksam derför. O måtte jag kunna fördubbla min kärlek för att lära dig att älska världen och menniskorna. O Ludvig! hvad jag mycket bättre skulle kunna tro på din kärlek om du vore mindre bitter emot andra. Ser du, jag är så stolt öfver dig, min känsla kan al-

drig ne
gerna
jag sku
öppet f
finnes i
finnes s
— S
Tro m
kallar
lande
dölja
skimra
missbil
fått sin
blunda
ligheter
hvarje
Alida
—
det m
anmär
god t
Gre

drig nedstiga till svartsjuka; jag skulle gerna vilja dela med mig af min lycka; jag skulle vilja att ditt hjerta vore mera öppet för allt det glada och goda som finnes i denna världen... ack, ja du, det finnes så mycket att fröjdas åt att älska.

— Så mycket? Du är ett barn Alida. Tro mig du, att mycket af det som du kallar älskvärdt och vackert är blott prålande skyltar som man hänger ut för att dölja lyten i hjerna och hjerta: det är en skimrande slöja för att dölja karakterens missbildning och när man en gång väl fått sina ögon öppna kan man ej frivilligt blunda för dessa brister. Gråta öfver ömkligheten kan jag ej, jag förkastar strängt hvarje öfverflödig blödighet.

Alida såg forskande på sin man.

— Min Ludvig, sade hon mildt, hur är det med dig sjelf, har du då så litet att anmärka hos dig sjelf, eftersom du har så god tid att göra det hos andra?

Grefve Strålkrona såg förundrad på sin

unga maka, såg huru hennes ögon strängt frågande höjde sig till honom.

— Jag vet det Alida, jag är ej bättre än de kanske.

— Intet *kanske*, Ludvig. Har du mod att tillstå sanningen.

— Nå väl! må vara! jag afskyr dock dessa menniskor, jag sörjer öfver att sjelf vara lika vanlottad som de... men jag kan ej vara lika blind, lika fästad vid usla småsaker som de äro... Jag stöter emot beständigt. . . Och nu har jag ju ånyo knutit ett band! jag som genom så mycket svek lärt mig att ni hafva falskhet i hjertat och kärlek på läpparne. Ser du Alida jag älskade en gång en qvinna, jag smickrades af det företräde hon gaf mig... jag trodde att det var *mig* hon älskade och det var dock min rikedom. . .

Alida bemäktade den rörelse hon erfor och svarade skämtande.

— Du har nu inom en liten stund öfvergått från misanthrop till fruntimmershatare. Låt nu mig få representera könet,

och jag
kar o
litet på
— Al
så högt.
ägg lång
att glö
lefra bl
— I
Midt i
dig, f
skulle
med
sig, nej
— D
sällskaps
genom
huru tor
former?
bedsnade
vuden.
pen m
—
Lessing

och jag hoppas att du skall få bättre tankar om oss. Håll af mig blott... bara litet på försök.

— Åh Alida! du vet att jag älskar dig så högt. Jag tror att jag skulle vilja föra dig långt bort från människor och lära dig att glömma världen. O, att du kunde lefva blott för mig, ensam med mig.

— Det går jag aldrig in på, min herre! Midt ibland människorna vill jag lefva med dig, för dig. Om det vore nödvändigt skulle jag dela ett ökenlif, ja yttersta nöd med dig, men att utan anledning isolera sig, nej det går jag ej in på.

— Du är ung och skön och älskar sällskapslifvet; man galler der så mycket genom ytliga förmåner... Har du sett huru tomt det är? huru bundet vid tomma former? Ytan är leende men tomheten och ledsnaden sticka dock upp sina bleka hufvuden. Så mycket hyckleri, en sådan lumpen maskerad... har du tänkt derpå?

— *Tänkt?* Har du då glömt hvad Lessing säger: «En qvinna som tänker, fy!

då vill jag heldre se en karl som sminkar sig.« Nej, le och skratta skall hon. . . Hvarföre skulle jag dessutom tycka så illa om alla dessa menniskor. . . Något hos dem kan väl intressera mig. . . hvar och en af dem är en bok. . .

— Som jag min sann ej skulle vilja läsa igenom.

— Deri gör du orätt min vän! Det finnes alltid något bra deruti, fastän den naturligtvis har sina *sidor*.

Ack, somliga äro så inbundna att jag ej ens bryr mig om att öppna dem.

— Men försök ändå. Jag medgifver att många, t. ex. din vän Kammarjunkaren synes vara blott en salongsprydnad, en grann praktupplaga, försedd med guldsnitt, innehållande några träsnitt utan text eller några usla skrifningar utan synnerligt intresse; men han och många hans likar, kunna ju hafva egenskaper och förtjenster som ligga djupare än att de skymta fram vid lifvets vanliga bestyr.

— Nå ja, han är väl ej så alldeles

utan fö
han
om din
— D
risste d
— A
— C
du ej
skat m
—
Alida,
om ja
Bräckli
Shakesp
är smar
få föns
tråde se
— M
man ju
mannen
ditt bl
sök bl
skall s
stå der

utan förtjenst heller. Jag tyckte nyss att han var rätt tjenstvillig med underrättelsen om din väns ankomst.

— Det var fullkomligt öfverflödigt, jag visste det redan.

— *Redan!* Hvarför darrar du Alida?

— Om du såge in i mitt hjerta, skulle du ej ha frågat så, du skulle blott ha älskat mig mera.

— Se in i ett kvinnohjerta. — Nej Alida, det tror jag ej låter sig göra, och om jag kunde det skulle jag ej vilja det. Bräcklighet, det är kvinnans natur, säger Shakespeare. Hennes hjerta tycker jag är snarlik ett hus med många dörrar och få fönster; det är ej så svårt att få inträde som att utifrån se dit in.

— Men då man väl kommit dit så kan man ju lära känna det. Om så är att mannens är lättare att förstå... o, då skall ditt blifva mitt käraste studium. O, försök blott att se in i mitt hjerta, och du skall se din bild och min kärlek och pligt, stå der trofast tecknade.

— Vid sidan af . . . . .
Ludvig!

— Förlåt mig Alida! Jag är häftig men jag är icke lycklig.

— Det var en sorglig bekännelse på vår bröllopsdag och likväl faller jag icke modet. Jag hoppas, jag tror dock, att du med Guds hjälp skall lära dig att tala mindre hånfullt om qvinnohjertan i allmänhet och din hustru isymerhet.

— Kan hända. . . . .
— Ja, du! Det kan hända, det är mycket troligt, ja, säkert, ty jag vill det.

— Det gör du rätt i. . . . .
— Ja, men jag vill att du skall hjälpa mig att vilja, att hoppas, sade Alida och slöt sig hjertligt och varmt till hans sida. Jag vill hålla tio mot ett att jag skall lyckas.

Då Löjtnant Axel Wimpelstorm kom in i det rum, der Alida Danielli visades som brud, gick det rundt omkring för hans

blickar. Han ville rycka bruden ur kretsen af tärnor och marskalkar och säga: hon är min! Men då han såg det lugn med hvilket Alida väntade den viktiga stunden, uppreste sig hatets och svartsjukans härar och han skulle kunnat säga högt att han föraktade henne, om ej hans egen stolthet upphöjt sin röst. Han betraktade sin fordna älskarinna och alla minnena från flydda dagar fingo lif och färg och reste upp sina hufvuden och sågo på honom så välbekant, de voro deras kärleks skyddsenglar, som talade med ljuftiga stämmor om flydda dagar, om hennes goda hjerta, hennes ädla själ som aldrig kunde blifva låg och äreförgäten och Axel var åter den varmhjertade älskaren och hviskade hennes namn med en stämma från fordom.

Då han såg upp för att efterforska Alidas anletsdrag hade hon redan återvunnit beherrskningen öfver sig sjelf och han läste endast kall bestämdhet i hennes blickar. Blodet började sjuda innom honom och

han ville rusa fram men hindrades af sin vän som tog honom i armen.

— Är du galen menniska? frågade Gardisten.

— Det vet jag inte!

— Ja intet jag heller, men det är f-n så troligt.

— Adjö med dig, sade Löjtnant Wimpelstorm, kallt.

— Nej, se det blir då icke något af, jag skall följa dig hem min hedersbror.

— Genera dig icke.

— Point du gêne entre nous, svarade löjtnanten och tog sin motsträfvige väns arm.

Under vägen träffades flere bekanta och Gardisten fick flere åhörare för sitt beröm öfver Fröken Agnes Strålkrona, den vackraste bland brudtärnorna. Han kunde aldrig nog upphöja hennes skönhet och älskvärdhet, om hvilka egenskaper han annars fått tala för döfva öron, ty Axel var alldeles försunken i sina egna grubblerier.

— Hon är min själ den vackraste flicka

jag sett, sade Gardeslöjtnanten och det vill säga mycket. Hvad tyckte du Wimpelstorm... Jaså du har blifvit döfstum! Säg har du sett vackrare flicka?

Löjtnant Axel spratt upp ur sina drömmar och hörde endast sista frågan och svarade stött:

— Jag ger tusan dina schallett-connaissancer.

— Nå, du min Gud, hvad du är befängd... Var det en schallettmenniska?

— Ja, inte såg jag tecken till hatt.

— Hatt? Du yrar tror jag. Hon hade skära törnrosor på håret.

— Jaså! ja det är möjligt... men svart schallett det såg jag henne ha och såg hur du hjälpte henne på med den.

— Ja, det var sannt.. du menar min lilla okända i folkhopen, men jag menade Fröken Agnes Strålkrona. Det var annars en liten vacker unge den der med svarta schalletten, en liten näbbig tös... Jag hade alldeles glömt bort henne, men det var rasande dumt det.

Löjtnanten började spana bland mängden, men då han ej fann hvad han sökte tog han lorgnetten från sitt vanda öga och började åter samtalet om Fröken Strålkrona under det han fortsatte promenaden.

Sent om sieder blef Axel ensam. Det plågsamma tvånget af de muntra vännerna hade varit nära att göra honom tokig. Nu när han var allena mätte han golvet med stora stormsteg. Hans kind var hvit, hans öga flammade och inom honom rasade smärta och svartsjuka. — Det var sent... hon var nu *hans*... En sådan natt hade aldrig Axel upplefvat. Utmattad kastade han sig ned på sängen och sömnen, ungdomens vän, lade slutligen sin hand öfver de trötta ögonen.

Om morgonen vid sitt uppvaknande erhöLL Löjtnanten en skriftlig bjudning till bal hos Kommerserådinnan Danielli, som sade sig först föregående dagen ha fått veta hans ankomst till hufvudstaden.

— Skall jag gå dit? tänkte han. Hur har hon fått veta af att jag är här? Alida?

är det du som vill plåga mig ännu mera?
 Nå, om så vore, jag skall likväl komma.

Samma dag på aftonen satt Grefvinnan
 Strålkrona ensam i sitt toiletterum.

Ingen prydnad förhöjde hennes skönhet,
 som dock var lika stor i den enkla hvita
 peignoiren och med de långa silkesmjuka
 hårflätorna ouppfästade. Hennes blickar
 följde uppmärksamt en stackars fluga, som
 oupphörligen flög i cirklar kring stearin-
 ljusets klara låga. Den arma flugan jagade kring
 i ringdans och när hon en stund flygit
 kring det ena ljuset började hon samma
 cirkelsvängning kring det andra.

Nu hördes ett quidande läte från den
 stackars insekten, som alltför nära hade
 nalkats den bländande ljuslågan ... Alida
 reste sig upp och betraktade det lilla
 djuret.

— Hon lefver ännu, sade hon sorgset,
 lefver, men vingarne äro svedda.

Flugan började repa krafter och höjde sig till en förnyad dans, men då sattes ett hinder mellan henne och den glödande död som hon var så nära; det var en liten hvit hand, som lyste rosenröd framför ljuset.

— Du skall ej störta dig i förderfvet, jag vill ej att du skall dö! sade Alida, i det hon med andra handen jagade bort den obetänksamma, som därad af skenet ville förgås deruti.

Alida kastade sig ned på den lilla soffan.

— Jag undrar, sade hon, om den staccars flugan trodde att ljuset var solen och om okunnigheten om faran och en dårande förhoppning förde henne mot den härjande elden, eller om hon kände sig beherrskad, förlamad af denna underbara kraft, som lockar oss mot vår vilja ... den der kraften som är så farlig, så försåtlig? Man tänker: hvad kan det göra mig om jag solar mig en stund i strålen af det ljus, hvilket brinner så klart, blott en liten stund på ett visst afstånd ... och vi flyga

deremot...men nu är den utsatta grän-
sen glömd...det är något så berusande,
förtrollande i glöden...måttan är förgäten
... vi närma oss...flyga ännu närmare
och dö kanske i de flammande lågorna
eller återvända med svedda vingar... Men
jag *vill icke* dö... min flygt får ej stäckas.
Jag vill säga åt mig sjelf: gå aldrig ditåt!
Jag vill ej öfvermodigt störta mig i striden,
jag vill afhålla mig derifrån. Jag vill fly
ur den enda strid der det ej är feigt att
fly...jag inser mina vapens svaghet...
Ack! svaga äro de... Fienden har till
bundsfofvant mitt eget hjerta. O, Gud!
gif mig seger öfver mig sjelf, styrk min
svaghet. Jag vill försöka, ej allenast att
fylla min pligt, utan ock att förljufva den.
Min man!.. O, måtte han en dag älska
mig. — han gör det väl nu men det är
en yrande passion. Han älskar blindt,
häftigt, svartsjukt... men en dag då yran
är öfver skall han med lugn finna att jag
ville honom väl... En sådan galenskap
att vilja draga mig bort från verlden...

ack, jag känner skälet: han, liksom nästan alla män beherrskas af sjelfviskheten, som sätter *jaget* främst och återför allt till detta jag. Jag påminner hvad jag nu hört om Chinesernas sätt att rita en verldskarta, de rita en cirkel inuti en fyrkant ... cirkeln är deras land och hvad som får rum i de fyra hörnen är den öfriga verlden.

Bordstudsaren slog sju.

Grefvinnan for upp ur sina drömmar och ringde efter sin kammarjungfru.

En timma derefter var hon klädd, strålande skön i sammet och juveler.

I den rymliga tamburen hos Kommerse-rådinnan Danielli trängdes kommande gäster och betjening.

Grefve Strålkrona hjälpte sjelf sin hustru med kappan, svepte den hvita iachemiren om hennes axlar och bjöd henne armen.

Dörrarne till den upplysta balsalen slo-gos upp. Det unga ståtliga paret närmade

sig salongen mellan grupper af samtalande herrar.

— Hvad hon är vacker.

— Hon för sig som en drottning.

— Hon är superb.

Så hviskades rundtomkring.

— De se lyckliga ut, men få se hvad framtiden säger.

— Hon såg ståtlig ut, men han har blifvit ännu tystare sedan han blef kär.

— Han lä' bli svartsjuk, skall man se, en riktig «Bengalisk Tiger.»

— Nå ja! anledningar komma kanske ej att fattas.

— Hon är det kokettaste jag sett.

— Det måtte väl jag veta ... och ombytlig som ett Aprilväder.

— Då beklagar jag henne som skall flytta ut till landet med Strålkrona, ty han lär just icke vara något passande experimentalfält för hennes försök.

— Åh de stanna ju kvar här öfver vintern och sedan kan hon hvila på sina lagrar.

— Kan någon säga hur hon kunde gifva ja åt Strålkrona?

— Mycket lätt förstådt. Guld och greflig krona har gjort större underverk.

— «O, trohet du är stor i Norden!» deklamerade en liten herre.

— O, trohet du är stor i orden, rättade en annan. Hon var ju så betagen i Löjtnant Wimpelstorm att hon ej kunde cachera sig.

— Ja, «qvinnans bröst är svarfvadt på hjul som rullar.»

— Jag undrar hvad Wimpelstorm säger.

— Han håller god mine.

— Det gör han rätt i, det är det bästa man kan göra i elakt spel.

— Åh, Gud vet om han anser spelet så elakt, han tycks taga revanche hos Fröken Agnes.

— «Mister du en, stå dig tusende åter,» deklamerade den lilla citerade herrn, med pathos.

Derinne i förmaket stod Agnes Strålkrona vid ett fönster och framför henne

Löjtnant Wimpelstorm ifrigt samtalande och berättande om sina resor, om det friska glada lifvet ombord, om Södern och de många under hvilka erbjuda sig för sjömannen. Löjtnant Axel talade väl och hade ett sinne så öppet och emottagligt för det sköna, att han helt naturligt hade uppfattat hvad han sett från en hög och poetisk synpunkt, hans framställningssätt blott förhöjde de vackra tankarne och lifliga beskrifningarne och måste nödvändigt slå an på en själ så frisk och ren som Agnes Strålkronas. Så fort Axel trädde in i rummet hade hon bemärkt den ståtliga unge mannen i den vackra uniformen, beundrat hans lediga hållning, hans eleganta helsning och något engelska i hans utseende, — en lemning af den långa resan som gaf åt hans sätt och hela person något — very gentlemanlike. Hon frågade efter hans namn och en stund derefter trädde Kammarjunkaren fram med den unge mannen och presenterade, «Löjtnant Wimpelstorm.»

Axel såg i början helt liknöjdt på den vackra flickan, men under samtalet kunde han ej förneka att det ovala fina ansigtet med de skålmska mörka ögonen egde ett visst intresse. Sprittande lif och tänkande allvar blickade ur dessa stora ögon och det lekande löjet kring den lilla munnen såg ut att lika lätt kunna förvandlas i ett godt skratt som till en allvarsam bestämdhet. Han observerade småningom hennes smärta vext, hennes bländande axlar och armar, med ett ord. han var ganska intagen... och likväl blickade han under det ifrigaste samtalet mot dörren.

Löjtnant Axel ville intaga den unga fröken till sin fördel... hade han kunnat läsa i hennes tankar så hade han der fått se huru väl han lyckats, ty hon tyckte sig aldrig sett en älskvärdare och vackrare ung karl än den glade, liflige sjömannen. Hans ögon, mörkblå som det mörkaste haf voro djupa som det, kanske döljande slumrande faror under det skenbara lugnet, kanske

bodde näcken i det blåa djupet, ty nog fanns tjusning deri.

Föga anade Agnes att den vackre Löjtnanten var en farlig fiende — han hade verkligen närmat sig henne i fiendtliga afsigter — icke mot hennes lugn, det togs ej ens i betraktande, nej, af rent egoistiska skäl. Löjtnant Wimpelstorm ville i den uppmärksamhet han visade henne ega en sköld mot förtalets tunga, han ville visa Alida att han ej var tröstlös om hon glömt honom, och älskade hon honom ännu, då vore ju ingen skada skedd, för det han en stund pratat med en vacker flicka.

«Fya utropar kanske många, han var ju egoist!

Han var en ganska vanlig ung man — och skulle det nu falla någon in att säga det härigenom alla männer dömmas att vara egoister, så svare vi blott, att de få tro hvad de för godt finna — och bry oss ej det ringaste om förfäktandet af en

sats, som redan eger sitt stora sextusen-
åriga bevis.

Löjtnant Axel var ingen romanhjelte med
tjogtals fullkomligheter och några små in-
tagande romantiska svagheter, han var som
sagt är, en vanlig ung man med godt hjer-
ta och hett blod, som brusade i hans ådror
ännu ej afkyld genom år och öden.

— Löjtnanten känner min slägtinge
Grefvinnan Alida, sade Agnes, jag har ofta
hört henne tala om Löjtnant Wimpelstorm
som en kär ungdomsvän.

— Ja, jag har den äran att räkna mig
bland Fru Grefvinnans ungdomsbekanta,
svarade Axel och qvafde det bittra leende
som hånfullt drog sig kring hans vackra
läppar.

Grefven och Grefvinnan Strålkrona trädde
in i salongen.

— Se der ha vi Alida, sade Agnes.
Gud, hvad hon är vacker i qväll!

Löjtnant Axel tog sig anledning af Fröken Agnes elfenbens solfjeder, den hon tappade, att tala om China och ett äfventyr som han haft i Canton. Hon såg upp till den lifliga berättaren med synbart nöje och märkte ej den feberhetta och brådska som skymtade fram i hans ton och sätt.

Axel vände ryggen åt de inkommande, hvilka han dock kunde se i spegeln oaktadt han syntes fullkomligen upptagen af Fröken Agnes.

— God afton, sade en mild välljudande stämman bakom honom — denna röst kom hans hjerta att spritta i hvarje fiber.

Han vände sig om och stod ansigte mot ansigte med — Alida.

— Välkommen hem igen, sade hon vänligt och lugnt i det hon räckte honom handen, den han varmt och häftigt tryckte i sin. — Alida drog hastigt bort sin lilla hand från det lidelsefulla berörandet af hans.

— Tackar ödmjukast, fru Grefvinna! Det

var länge sedan vi sågo hvarann, sade Axel kyligt.

— Men nu som då och alltid, säger jag er hjertligt välkommen. Stannar Löjtnant Wimpelstorm hemma nu?

— Ja, Gud nås! Min permission är slut i morgon och jag kan ej hoppas någon prolongation.

— Löjtnantens resa har gått lyckligt hoppas jag?

— Den har gått säkert som det går då man har ett stadigt mål, lätt som då hoppets stjernor lysa på ens väg. Underligt bevarar oss ödet och för oss i säker hamn, fastän stjernan var blott ett irrsken, blott en mörk kropp som lånade sitt ljus af solen för att villa lättrogna seglare.

— Kanske Herr Löjtnant, men måhända seglaren ofta är otacksam. Hvad råar väl den stackars stjernan för att ödet breder ut det mörka molnet och skyvde henne för hans blickar? Skall hon derföre dömmas att vara ett irrljus? . . . Nej hon går

nog sin väg lika klar och stilla, fastän molnet ligger dem emellan.

— Och seglarens öde? frågade Axel, som med kärlekens skarpsynthet märkte den fuktiga glans som lagt sig öfver Alidas ögon.

— Jag vet ej Herr Löjtnant. Fråga vind och våg.

— Ni öfverlemnar honom således åt dem?

— Jag har honom ju då på hans element — och åt vind och våg är ju ej det samma som vind för våg. «ty det finnes många stjernor som blinka ned på vår ödliga stig.»

— Ni beskyller oss således för otro, fru Grefvinna?

— Det har jag icke sagt. Jag komplimenterar er blott att kunna segla i alla väder. Vet du Agnes, tillade Alida skratande, att Löjtnant Wimpelstorm har minnans blifvit helt poetisk sedan jag sist såg honom. Här står han ju och talar om stjernor och narrar mig också att tala derom... Är det samtalet med dig som gjort

honom sådan eller ha vågorna det inflyttandet på sina hjeltar?

— Är jag mig olik tycker Fru Grefvinnan? frågade Axel som kände en bitter smärta vid Alidas skratt.

— Åh nej, jag vet ej. Jag minnes er kanske oriktigt. Men jag är mig troligen ej lik?

— Det är sannt Fru Grefvinnan, men jag får säga som ni sade nyss: jag minnes er kanske oriktigt.

Från salen hördes hur instrumenterna stämdes.

— Ack, så roligt att vi få dansa, sade Agnes som redan tycktes vilja börja.

— Får jag den äran att dansa första valsen med Fröken Strålkrona, bad Axel med en artig bugning.

Agnes tackade och Axel vände sig till Alida.

— Skulle Fru Grefvinnan vilja göra den äran att skänka mig den andra, bad han så liknöjdt som möjligt.

Alida höjde artigt sitt vackra hufvud till

bifall; ingen min förrådde att hon bemärkt huru hon nu sattes i andra rummet.

Dansen började.

Alida öppnade balen med sin marschalk Kammarjunkaren.

Grefve Strålkrona hade aldrig varit road af dans. Han stod en stund med korslagda armar och betraktade de dansande och lemnade sedan salen med en min af trötthet, ja, nästan ironi och gick att sätta sig ned vid ett spelbord.

Andra valsen var redan uppspelad.

Alida stod qvar i ett litet kabinett väntande sin cavaljer.

Det syntes att hon snarare var van att låta andra vänta än att göra det sjelf, ty hon stampade helt otåligt takten med foten.

— Jag har väl ej försummat mina rättigheter genom mitt uteblifvande hoppas jag, yttrade Löjtnant Axel. Jag nästan gjorde mig beredd på att så skulle vara,

att jag skulle få se min plats upptagen af någon annan.

— Jag hade ju lofvat dansen åt er och således kunde jag ej annat än vänta, hvad än som må hafva fördröjt er ankomst.

— Ja, men ni lofvade mig aldrig med *ord*, således stod det er fritt att anse löftet såsom icke gifvet, i fall någon skulle kommit och gjort er sitt anbud medan jag gick och ställde om att vi skulle få valsa efter en riktigt vacker vals. Hör Fru Grefvinna, är ej denna musiken bra?

— Mycket bra.

— Den heter Drömmar på Oceanen.

— Jag tackar er, den är präktig.

Alida lade sin arm under Axels.

Huru mången gång hade hon ej så vandrat genom dessa samma rum ut till dansen och huru lyckliga hade de ej båda varit.

Axel såg på den lilla handen som hvilade på hans arm, den darrade ej!

Han såg på Alidas vackra ansigte och ville der spåra något drag från fordom —

nej, der stod kall artighet i den fordna ömhetens ställe. Alida som tyckte att hans blickar voro för mycket forskande, sade med skämtsam ton:

— Det är många variationer i edra drömmar på oceanen.

— Och dock endast ett thema, ty på vågorna, i land, i storm, i lugn, om dagen och om natten drömde jag blott om dig Alida, hviskade Axel glödande och slog sin arm om hennes lif och började dansa. Han såg på henne och slöt henne allt fastare intill sig, såg på henne bedjande, frågande, hotande . . . nej, ingen blick fick han tillbaka, hon såg ned som hade hon velat räkna golfvets tiljor.

— Alida! Se på mig! bad han berusad af dansen, musiken och närheten af henne som han höll så kär.

Hennes lockar smekte hans kind, hennes hand hvilade i hans, — det gick omkring i hans hufvud.

— Blott en enda blick! bad han.

— Ni kommer ur takten Herr Löjtnant,

sade Alida med en ton så isande kall, att den lade sig som en nordanvind öfver hans varma hjerta.

— Ni har ej glömt att valsa Fru Grefvinna, sade Axel då han stannade, det är väl att något är sig likt.

— Betänk då Herr Löjtnant, hvilken lång tid ni varit borta. Tänk efter att ingen lag är så sträng, så omutlig som vansklighetens... kunde ni begära att den skulle hvilas? Trodde ni verkligen att ni vid er hemkomst skulle finna allt i samma skick som då ni reste... det var i sanning en öfverdrifven tro Herr Löjtnant.

— Det fanns dock mycket som jag hoppades finna oförändradt, Fru Grefvinna.

Alida suckade.

— Det timar förändringar, så stora, fortsatte Axel, att man ej kan förklara dem utan måste begära upplysning för att...

— För att? frågade Alida.

— För att rädda sin tro på trohet och sanning.

— Har ni någonsin tviflat derpå? O, då beklagar jag er.

— Jag har trott på allt godt i världen så länge jag trodde på dig Alida; men sanningens prøfvosten: erfarenheten fattades mig och jag var långt ifrån att tänka mig att den skulle blifva så bitter och dyrköpt.

— Och jag har aldrig tviflat. En meniska som vacklar och ropar på bevis liknar säljaren som begär borgen af sin köpare emedan bättre säkerhet fattas.

— Må vara! Jag trodde en gång på en qvinnas heder och beständighet ... den tron är nu förbi ... O, jag var så lycklig i den tron att du var mitt allt och att jag var dig kär ... Säg mig, tala Alida ... jag vill veta mycket af dig ... och likväl välsignar jag tviflet som låter mig vackla ... det är ingen bestämd visshet ... jag kan kanske ännu en gång bedraga mig sjelf och tro att du är mitt lifs engel.

Alida lyssnade till den välbekanta vemdiga rösten; hon tjusades af dess rörelse, af hvarje dess tonfall. Hon lade handen

på sitt eget klappande hjerta, som med hela ungdomskärlekens glöd ville besvara hans ord, men hennes stolthet och kraft segrade öfver all svaghet och medgaf ej att den ringaste rörelse skymtade fram hvarken i ord eller blick.

— Ni gör orätt Herr Löjtnant som någonsin tänker er englar på jorden. Låt oss icke fordra mer af verlden än den kan gifva.

— En fordran eger jag ännu qvar i lifvet och den är till er Alida.

— Till mig?

— Ja, jag fordrar och vill ha svar. Jag fordrar af Grefvinnan Strålkrona att hon genom en uppriktig förklaring af en tid, hvars händelser äro mig obekanta, lär mig att akta eller förakta minnet af Alida Danielli. Det tyckes som skulle jag ha rättighet till denna fordrans uppfyllande.

— Jag samtycker Herr Löjtnant, men förbehåller mig att få bestämma ort och vapen... det är ju min rättighet såsom varande den utmanade?

— Jag menar allvarligt Fru Grefvinna.

— Och jag skämtar icke heller. Det är i dag ... låt mig se ... Den 23 September ... Nå väl! I dag om ett år. — Mötesplatsen blir mitt hem... vi träffas klockan ett på middagen... vapen bestämmer jag då ... Intill dess ... tro eller tro icke ... huru ni vill.

— Ack, hvarföre uppskjuta min begäran? Jag menar vid Gud så djupt allvarligt att jag ej kan tåla att ni behandlar saken så.

Alida slog upp sina vackra ögon och sade med fasthet.

— Jag skämtar icke! Var god och dansa ut Herr Löjtnant.

Vill du se något rätt vackert, så kom och se hur din Grefvinna dansar mazurka med Löjtnant Wimpelstorm, sade Kammarjunkaren. Kom ut i salen skall du få se.

Spelet var slut och Grefve Strålkrona följde sin tjenstvillige vän.

Kammarjunkaren hade rätt. Något vackrare kunde man ej se än Alida i dans och Löjtnant Wimpelstorm förde sin ståtliga dame med ovanligt behag.

— Han ser hygglig ut min hustrus cavaljer, sade Grefven lugnt.

— Jaha, mycket hygglig, det är en riktig charme att se dem dansa tillsammans. Nyss blef jag alldeles frapperad af deras vals. Jag har aldrig sett Fru Grefvinnan mera på sin plats än i dansen, tillade Kammarjunkaren hånande.

Och strålande vacker var Alida och förde sig dertill med den mest tjusande gratie.

Då dansen var slut förde Axel sin dame till en stol och stannade vid hennes sida.

— Hvad vi många gånger ha dansat här tillsammans, sade Axel. Jag är så van att tänka mig det, att jag aldrig tycker mig dansa om det ej är med er... Ack, Alida, hviskade han, detta allt är ju endast en mörk dröm...det kan ju ej vara sanning att vi äro skiljda?...

— Herr Kammarjunkare, bad Alida som

såg den guldgalonerade marskalken stå lyssnande bredvid sig, var god och bed min man komma hit ett ögonblick.

— Här är jag till din tjänst, svarade Grefven straxt bakom Alida. Hvad befäl-
ler du?

På Grefvens mörka ögonkast tyckte hon sig märka att han hört de obetänksamma ord som Axel hviskat.

Alida såg på sin man med en blick af oskuld och ädelhet i det hon presenterade sin ungdomsvän.

— Han skall ju blifva din vän också, sade hon smekande. Vi skola hädanefter icke säga din vän och min vän, utan våra vänner.

— Det skall blifva mig särdeles kärt att få se Löjtnant Wimpelstorm i vårt hem, här i Stockholm först och sedan i sommar på Lyckö. Alida och jag komma alltid att vara de af våra vänner förbundna som vilja göra sig till landtbor och dela vår enslighet.

Grefvinnan var helt förvånad, detta var mer än hon hade väntat. Kammarjunkaren stod straxt bredvid och kunde aldrig fatta så mycken flathet hos en äkta man. Han såg ej det bittra drag som vanställde Grefve Ludvigs drag, men som minskades en minut då hans hustru såg på honom med en solvarm blick af tacksamhet och uppfattning af hans takt.

Axel bugade sig artigt och tryckte Grefvens framsträckta hand.

Inom honom stod der underligt till.

Hon älskar honom, det såg jag på hennes blick, tänkte han. Hon älskar honom, de älska hvarann och du är glömd, hviskade svartsjukan. Som Axel var stolt och ej ville att någon skulle märka hans nedslagenhet, fördubblade han sin artighet mot Fröken Agnes och måste medgifva att en älskvärdare afledare för allas misstankar kunde ej finnas.

Balen var slut.

Vagn efter vagn rullade åter utanför Kommerserådinnans port och gästerna träng-

des i
galoschen
Axel
ken Ag
hennes
Grefve
och rop
och sad
— F
Blif ly
min gl
mig att
— O,
blott ej
Löjtnant.
Grefve
förenade s
omhållan.
Inlet or
nellan mar
refve Lud
adömen ö

des i tamburen sökande efter kappor och galoscher.

Axel var sysselsatt med att hjälpa Fröken Agnes på med kappan då Alida och hennes man kommo ut i tamburen.

Grefven lemnade sin hustru för att gå och ropa betjenten, då närmade Axel sig och sade sakta.

— Farväl Alida! Jag vet nu *hvarföre*. Blif lycklig om du kan sedan du röfvat min glädje . . . Men jag kan väl också lära mig att glömma.

— O, ja! Det tror jag, svarade Alida. Glöm blott *ej i dag om ett år*. God natt Herr Löjtnant. Helsa snart på oss.

Grefve Strålkrona kom i detsamma och förenade sig artigt med Grefvinnan i hennes anhållan.

Intet ord om annat än balen vexlades mellan man och hustru under hemfärden.

Grefve Ludvig var kall och bitande i sina omdömen öfver människorna och deras

nöjen; Alida svarade honom mildt och vänligt, sökande att öfverbevisa honom med saktmod. Hennes röst var fast och obesvärad och tack vare mörkret såg ingen de klara droppar som föllo på den sammetsklädda vagnsdynan mot hvilken hon lutade sig. Hon skulle velat gifva allt för att ega någon som förstod henne, en vän som visat henne deltagande ... men han som svurit henne trohet i nöd och lust, huru skulle väl han göra det? Han dömde ju så oblidt om alla andra, skulle han väl göra ett undantag för henne? Hon teg under det att hennes tårar runno bittra, tysta och osedda som många qvinnotårar.

Då Alida var ensam i sitt toalettrum försvann den stolta minen och den säkra tonen. Hon lutade sin bleka kind mot handen och det stela lugn som afspeglades hos henne utvisade att det var en af dessa stunder då hoppet, då tron på egen kraft, ja, då sjelfva förtröstan synes domnad.

Men Alida var en af dessa kvinnor som ej anse sig förlora ringaste doft af sin

qvinli
Vallie
Nej,
sig u
läpper
lida.
hos
passi
en s
öfver
sig
och
sig m
—
ett år
den al
kanske
... Hje
bränn
Ack
gen l
känna
ansigt

qvinlighet derföre att de förakta det La Valliereska valspråket: «tiga, lida och dö.» Nej, detta slags tålmod som låter trampa sig utan att en klagan smyger sig öfver läppen, det kunde ej hennes kraftfulla ande lida. Hon egde detta slags tålmod som hos qvinnan ofta uppenbarar sig som en passiv energi; detta tålmod som tillhör en stark och ädel själ, som icke menlost öfverlemnar sig åt smärtan utan anstränger sig att minska obehagen i sin ställning och om de ej kunna undanrödjas beväpnar sig mot dem.

— Min Gud! suckade Alida. I dag om ett år, skall jag kanske vara besegrad af den alltförtärande känslan inom mig, skola kanske alla mina strider ha varit förgäfves . . . Hjelp mig, att jag ej sjunker ned bland bränningarne.

Ack, huru önskligt vore det ej om mången likt henne bemödade sig om att lära känna sig sjelf och skåda den hotande faran ansigte mot ansigte; med ett ord om de

voro mera uppfostrade för livvets *verklighet*, och kände världen med alla dess brister och förtjenster, trodde den vara hvarken sämre eller bättre än den är, och skåda dess vexlingar utan illusion med ett lugnt och säkert öga.

Alida satt länge tankfull och allvarsam ... slutligen for hon upp... hon hörde steg nalkas... en dörr läsas upp. — Hon for med handen öfver sin klara panna och alla molnen flydde och intet spår syntes efter tårar och strider.

Vintern led till sitt slut, balerna och soupera blefvo allt glesare och sällsyntare.

Då Löjtnant Axel en qväll kom hem från en af dessa tillställningar fann han på sitt bord ett bref med greffligt sigill.

Han undrade hvem författaren var, ty stilen var honom obekant.

Snart blef hans nyfikenhet stillad då han såg det undertecknad: ödmjukligen och med vänskap Ludvig Strålkrona.

Brevet var en bjudning från Grefven och Grefvinnan att tillbringa en del af sommaren på deras egendom stora Lyckö.

Axel blef ej litet förvånad öfver artigheten, men det var ej den första hvarmed han blifvit hedrad.

Han beslöt att begagna sig af inbjudningen och skref ett artigt tacksägelsebref.

Fastän det var sent på natten satt Axel ännu uppe, sysselsatt med brefskrifning och vi vilja läsa öfver hans skuldra.

M. K. B.!

Du har verkligen skäl att klaga öfver min långa, envisa tystnad. Mången gång har jag tagit i pennan för att utgjuta mitt hjerta för dig min bästa vän, men som du vet är jag ingen skribent.

Tack emellertid för dina båda bref. Jag vill försöka att besvara dem punkt för punkt.

Du frågar mig hur jag tröstar mig öfver Alidas giftermål — förträffligt min bror! I början var min smärta lika obeskriflig som min afsky för denna qvinna som leker

med tro och hjertan. Jag vill nu ej anklaga henne för annat än att ha betagit mig tron på qvinnan i allmänhet, någon lycka tror jag hvarken att jag eller någon annan kan finna som hennes make. Grefve Strålkrona ser ut som det personifierade missnöjet, och man påstår att förhållandet mellan de unga tu lär vara något spändt. Grefvinnan bor i sin våning och ger baler och soupéer. Han bjuder men hjälper ej sin charmanta hustru med värdskapet som går lika bra förstås... Jag är ofta bjuden dit... kanske Alida åter vill... Ånej! den jag skall älska, vill jag akta, hon skall vara utan nycker, utan svek, god och glad som Agnes' Strålkrona. Du anser mig kanske ha tagit bot der jag tog sot. — Du tror mig kanske redan inne på kärlekens gebit? Nej, min bror och åter nej! Jag säger till mig sjelf hvarje gång den älskliga bilden tränger sig fram i drömmarnes gyckelspel: «sansa dig du dåre! Slut till ditt hjerta för den varma solstråle

som vi
ker...

Tror
Alida,
skulle
nej, ja
hjertan

Hva
Påmin
hvilka
Stockh
blef.

Ryktet
ryktet
jag är
krona -
der, oc

Jag ä
gen eft
förmod
vill nu

...
...
Löjtu

som vill tränga dit in och lysa i ditt mörker... du blir ånyo bedragen!»

Tror du väl att jag med minnet af Alida, af alla de qual hon kostat mig skulle kunna sätta tro till en annan? O, nej, jag känner dem: ljufva ord och falska hjertan.

Hvad ett år kan förändra en menniska! Påminner du dig då vi skiljdes åt med hvilka glada förhoppningar jag reste till Stockholm... Så annorlunda verkligheten blef.

Ryktet, det snabbfotade beställsamma ryktet kommer nog och berättar dig att jag är förlofvad — med — Agnes Strålkrona — tro det ej, jag är filosofh mon cher, och bryr mig ej om giftermål...

Jag är bjuden till Lyckö och reser troligen efter expeditions slut. Grefvinnan är förmodligen trött vid Stockholms-nöjen och vill nu ej vara utan passe-temps på landet.

.....

Löjtnant Axel som hade blifvit filosofh

låg länge vaken och hade tankar och funderingar värdiga en äkta svärmare. Alida, den ståtliga kalla Alida ställdes bredvid Agnes med de milda klara ögonen och sjönk hän i dunklet för den nya leende bilden.

Ljusen brunno klara i den stora vänin-
gen på Lyckö slottlika herregård och mu-
siken brusade genom salen.

Grefve Ludvig Strålkrona och hans Gref-
vinna hade inbjudit ortens alla herrskaper
att fira årsdagen af deras bröllop.

De granna rummen hvimlade af gäster
och öfverallt beundrades rikedom och
smaken som förenat sig att göra boningen
och festen till det behagligaste man kunde
tänka sig.

Sjelf gick Grefve Strålkrona dyster och
fremmande bland sina gäster under det
Alida — om möjligt vackrare än förr —
talade med alla, skämtade och log och tju-
sade hvar hon vände sig.

Grefve
märkte
så hon
smög si
hennes
och end
alabaster
gröna t
stodo öp
ej en g
Alida
och förs
liga ta
dena r
Hon
Tven
halkong
— A
underlig
vackra
—
nu in
samt.

Grefven såg trött ut, men på Grefvinnan märktes ej att hon kände annat än glädje då hon var ute bland sina gäster. Hon smög sig dock in till ett litet kabinett, hennes favoritrum, doftande af blommor och endast svagt upplyst af en låga i en alabasterurna som stod mellan de friska gröna träden. Dörrarne till balkongen stodo öppna och den milda höstvinden höjde ej en gång de tjocka sidendraperierna.

Alida kastade sig på den lilla hvilsoffan och försökte reda alla de många besynnerliga tankar som trängde sig på henne denna minnesrika afton.

Hon reste sitt hufvud lyssnande.

Tvenne hviskande stämmor hördes från balkongen.

— Ah! Jag förstår... sade hon och ett underligt sarkoniskt leende krusade hennes vackra läppar.

— Men om ni förkyler er, vi äro ju nu inne i sena hösten, sade Axel omtänksamt. Låt mig springa efter mantiljen.

— Nej, tack jag fryser icke, svarade åter en välbekant röst.

— O, tack! Jag får då ega dessa stunder, de sista af denna herrliga, glada sommar. Ack, vet ni Agnes, jag kan förtvifla då jag tänker på att allt det sköna är så flygtigt ... sommarn dör i naturen och blir höst ... och hjertats sommar mister också hoppets ljusa färg...

— Tala icke så, svarade Agnes. Hvad har hjertats sommar att göra med den yttre vintern, den kan bilda ett litet södern omgifven af is och snö...

— Hvad jag gerna ville tro derpå... Men ack nej! Tillockmed kärleken förfryser ... blir till is.

— Ack nej, den är lik Islands Gejser som rinner varm bland drifvorna.

— Agnes, sade Löjtnant Axel med en ton den Alida kände, o så väl jag ville tro på er af hela min själ... O, om jag ej kände tvifvel, det afgrundens foster så ville jag på knä bedja er att låta mig få dricka lif ur den rena källan... Men, nej, nej...

Jag är galen ... Förlåt mig och glöm ...
Men jag glömmet aldrig er ... Jag vill
fly medan ännu är tid.

Hastiga steg skyndade förbi Alida.

— Barnsligheter! sade hon och blickade
efter den bortilande. Nå ja, det skall väl
hjelpas.

Agnés gick långsamt fram några steg
Alida reste sig upp och slog sina armar
om henne.

— Du gråter Agnes, sade hon och blic-
kade henne in i ögonen. Hvad gråter du
öfver?

— Och du? frågade Agnes, jag tycker
att du också ser bedröfvad ut.

— Ingenting mitt barn. Jag tänkte på
denna afton för ett år sedan.

— Ack, Alida! Då voro vi båda bra
mycket lyckligare. Jag var så obekant
med världens smärtor och äfven du hade
lidit mindre då än nu.

— Låt oss ej tala om mig nu, bad
Alida. Se så torka nu vackert dina snälla
ögon och gå ut... så kommer jag sedan

och språkar med dig ... Du vet ej att jag kan spå. Jag skall tala om för dig hur det skall se ut om ett år *härefter* ... det blir mycket annorlunda än nu. Det vet jag säkert. Så ja, nu kan ingen se att de vackra ögonen ha gråtit. Du får ej vara ledsen eller orolig utan lita du på mig och tro på den du älskar ... Skynda nu mitt barn.

Agnes suckade och kysste sin vän som med sakta våld förde henne mot dörren.

Alida gick ut på balkongen. Hon såg ut i den tysta höstqvällen, allt var så lugnt. Träden i parken rörde sig ej och ifrån mången liten koja glänste ett vänligt ljus emot henne, en tacksam helsning från de många som hon sökt göra lyckliga och som välsignade hennes namn. Hon kallades egarinna till allt hvad hon såg omkring sig och likväl var det så tomt inom henne, så armt på glädje.

— Det går som jag ville, sade hon med ett matt leende ... Det är sannt, jag måste ut och dansa.

Löjtnant Axel gick sökande genom rummen och bjöd Alida armen då han fick se henne.

Grefve Strålkrona stod i dörren till danssalen och makade sig några steg närmare sin hustru, men stannade liksom förstenad då han hörde henne säga med innerlig röst.

— Jag lofvade att aldrig glömma dig och detta löfte har jag hållit, ty bilden af min barndomsvän har aldrig vikit ur mitt hjerta.

— Och derom vill ni öfvertyga mig i morgon Alida? frågade Axel.

— Ja, efter aftal. I södra paviljongen, klockan ett, jag begär inga vittnen ty dem för ni med er utan att veta det och vapen nyttjar endast jag.

— Det blir således ett lönmord Fru Grefvinna?

-- Åh nej, sjelfförsvar är tillåtet.

— Ni tyckes redan vara säker på er sak, jag tror mig redan märka segerfröjd i ert ansigte.

— Jag är mycket säker. Det äro vi alltid vi fruntimmer när vi föra krig.

— Triumfera ej i förtid Fru Grefvinna. Mina stridskrafter hafva vext under ett års vapenhvila.

— Likasom mina. Dessutom eger jag en talisman som skyddar mig för sår.

— Godt, det eger äfven jag, svarade Axel och lade handen på sitt hjerta.

— Så mycket bättre! Glöm ej klockan ett på middagen i Södra paviljongen.

Löjtnant Axel bugade sig för sin dame ty dansen var slut och hon ämuede just gå in i förmaket då hon hindrades af sin man.

— Alida, sade han och hans panna var mera mulen än vanligt.

Hon smög sin arm under hans och mekaniskt följde han henne genom rummen.

— Hvar ämnar du dig? frågade han.

— Till mitt kabinett.

— Stanna här, jag vill tala vid dig, sade Grefven allvarligt.

— Kors min vän, hur skulle det se ut om både värden och värdinnan ginge från sina gäster. Jag måste gå, ty jag har utsatt ett rendez-vous och kan omöjligt manquera. Gå du in och gör les honneures. Jag kommer snart. Men följ mig nu artigt till dörren . . . Se så ja. Jag kan omöjligt låta vänta på mig.

— Hvem skall du träffa Alida?

— Hur kan man vara så nyfiken? Om en kvart är jag åter, sade Alida och lutade sig ned och kysste sin makes hand.

Grefve Strålkrona stod ensam.

— Du egensinniga underliga qvinna, mumlade han. Jag tror att du har förvridit min hjerna. Är du den falskaste eller den renaste — jag har ej kunnat utgrunda det under ett helt års tid . . . Nej, nej! Det finnes ingen renhet . . . Det är dock min pligt att rädda skenet af min ära, att bespara mig det grinande åtlöjet då man skulle berätta: «hon har bedragit honom.»

— Hvad gör du här så ensam bror? frågade den lilla Kammarjunkaren. Det är en alldeles charmant fête. Din Grefvinna har ovanligt esprit d'arrangement. Men du ser helt trött ut! Du är ej förtjust öfver den allmänna glädje du beredt?

— Förtjust i deras applåder för det jag har råd att roa dem, svarade Ludvig bittert.

— Du skulle höra hur de prisa herrskapets tillställning och eder sjelfva. Hör bara!

Grefven och Kammarjunkaren stodo vid en dörr och de talande rösterna hördes tydligen in.

— Har du sett Grefvinnan vackrare än i qväll? frågade en.

— Nå hon har väl allt skäl att se nöjd och belåten ut. Hon har ju allt hvad hon vill: skönhet, rikedom, en man som tiger och tål, tillbedjare i parti och sedan... de fattigas välsignelse icke förglömmandes.

— Ja, dem har hon nog. Hon går och

gäller för ett riktigt helgon bland torparstaten. Men nog vet jag hvarföre hon prydt sig med helgonglorian.

Hvad menar du?

— Kors, tror du att hon skulle ha gått ensam omkring dessa långa vägar? Nej, bevars påhittet är förträffligt, filantropien är superb, hon har Fröken Agnes till förkläde och Stockholms Löjtnanten till Broder i Christo.

Grefve Ludvig ville rusa ut, men hindrades af sin vän.

Lugna dig! ingen chikan, sade han kallt.

— De ljuga de uslingarne, ropade Grefven.

— Det är möjligt. Låtom oss antaga det min bror.

— Det är nedrigt förtal . . . jag vill veta sanningen.

— Jag tycker, återtog den ena rösten derute, att Löjtnant Wimpelstorm slår för Fröken Agnes. Kanske vill Grefvinnan slutligen gifta ihop dem. Fröken har ju tvåhundratusen?

— Åhnej! Hon skall ha den der lilla Kammarjunkaren, det har hon sjelf medgifvit, har du ej sett hur han svansar efter henne.

— Hör du? frågade Grefven.

— Det vill jag ej tro att Fröken Agnes tar honom, svarade den andra rösten, men bättre vore det än att hon fick Grefvinnans älskare.

— De uslingarne! sade Ludvig skummande af raseri. Så de ljuga.

— Åh Gud vet, lugna dig min bror. Jag har visserligen ej tänkt på din cousine men heldre friar jag än jag ser henne kastas i armarne på den der Wimpelstorm, svarade Kammarjunkaren tilljordt.

— Det är förtal, det är osanning, säger jag dig menniska, hviskade Grefven, jag vill veta sanningen.

— Det skall du få. I dag för ett år sedan ville jag säga dig den, men du ville ej höra mig. I morgon skall du få höra den fast ej af min mund.

— Hvad menar du? Du hatar min hustru . . . Du . . . du vill smärta henne.

— Jag hatar henne ... deri har du rätt .. Men jag är din vän ... Följ med mig klockan ett till södra trädgårdspaviljongen.

— Du har således hört?

— Jag hörde händelsevis.

— Jag förstår, svarade Grefven med ett isande hänlöje.

— Men säg mig, återtog Kammarjunkaren hur kunde du vara så galen och lättrogen och bjuda hit den unga mannen, det var att vara bra godtrogen.

— Jag ville tysta de talande tungorna ej genom att smyga mig undan, jag ville ej visa mig oädel ... Jag ville pröfva min hustru. Jag har sjelf bjudit honom, ställt till alla dessa baler för att trötta henne .. O, jag dåre! Det är mitt fel ... Jag borde ha insett att Alida var så ung, så svag ... att ... att jag sjelf var så föga älskvärd att hon är en stackars qvinna ... Det är min skuld.

— Kom ut nu. Beherrska dig min stackars vän. Jag friar i morgon till din cousine, hon skall ej uppoffras.

Grefven hörde ej de sista orden. Hans ögon stirrade vildt och han lät sig viljelöst föras från rummet af sin vän.

Då de passerade nästa rum reste sig de båda personer, hvilkas samtal de afhört, och frågade med största deltagande om Grefvens helsa och orsaken till hans blekhet.

— Ingenting, mina vänner, ingenting, svarade han med tillkämpad självbeherskning och skyndade ut i salen der Alida dansade mazurka med Löjtnant Axel.

— Och hon kan dansa och se glad ut, sade Grefven för sig sjelf . . . Jag vet ej hvad jag ämnar göra men natten skall väl bringa någon reda i mina arma förvirrade tankar.

— Nu Fru Grefvinna, är det min tur tänkte Kammarjunkaren triumferande, nu skall ni få betala alla gånger ni hånat mig.

Äntligen hade den sista vagnen rullat bort. De stora rummen voro öde. Ljusen

i kronor och lampetter voro nästan nedbrunna.

Grefve Strålkrona hade kastat sig ned i en soffa i en salong.

Ljudet af ett par hviskande röster nådde hans öra . . . Han reste sig upp . . . Det var Löjtnantens stämman. Han rusade fram till fönstersmygen men studsade tillbaka. Löjtnant Wimpelstorm stod vid Fröken Agnes sida hållande hennes mantilj och bukett.

— Jag trodde att du redan gått och lagt dig, sade Grefven förlägen . . . Du har dansat så mycket . . .

— Men är alldeles icke trött. Men hvad fattas dig? frågade Agnes bestört.

— Min Gud! Herr Grefven mår visst illa, sade Axel.

— Nej, bevars! På intet vis. God natt!

Grefven störtade in i de andra rummen.

— Hvad tänker du göra, frågade Kammarjunkaren, som mötte honom i en af dörrarne.

— Jag vet ej, God natt! svarade Grefve Strålkrona utom sig och ville gå in i Alida's kabinett.

— Din hustru är derinne, sade Kammarjunkaren sakta.

— Min hustru! eftersade Grefven och for med handen öfver sin höga panna der svetten stod i klara perlor... min hustru... Alida?

— Ja visst. Godnatt! Jag måste tala ett ord med Agnes ännu i qväll.

Ute på balkongen stod den lysande, firade och förtalade Grefvinnan Strålkrona och stödde sin kind mot jernbalustradens pelare, hon stod der ensam, fattig i all sin rikedom.

Stjernorna blickade tindrande ned från den klara hösthimlen, och sågo stilla ned på jorden.

— Min Gud, suckade Alida. Nu är det gjort... nu har jag försonat... Men hvad eger väl jag, intet, och jag ville dock gifva

mitt lif för litet kärlek . . . O, att jag kunde fly till hans bröst och hemta tröst och styrka der.

En mörk skugga skymde dörren till balkongen.

— Ludvig! sade Alida bäfvande.

— Ja, jag . . . jag, min hustru! svarade han med dof röst. Det är i afton ett år sedan du blef min maka. Minns du mina ord den aftonen?

— Ludvig, Ludvig! Du har ej velat sjelf, sade Alida, och de länge återhållna tårarne strömmade utför hennes kinder. Hon slog armarna om hans hals och lade sina varma läppar mot hans kind.

— Inte så! svarade Grefven strängt . . . Det är öfverflödigt . . . I dag om ett år är mycket annorlunda . . . I morgon vill jag tala vid dig.

— Ack, nej, tala nu!

— I morgon . . . ses vi åter . . . God natt Alida.

Han vände henne mot det bleka ljuset och såg henne in i ögonen . . . Hvad läste

han der? Smärta, bestörtning ... men intet sjelfanklagande, ingen brottslighet. Han tycktes vilja trycka henne till sitt hjerta ... men med en hastig rörelse af harm och afsky sköt han henne bort och ilade ur rummet.

Den klara höstsolen sken mild och vänlig. Träden prunkade i granna färger från det friskaste gröna till guldgult och purpurrodt. Himlen var klar och blå och dock låg öfver den blida höstdagen ett vemod oåtskiljeligt från denna årstid; det är som vore vindens sus en suck öfver den flydda sommaren. Bladen började redan falla af och lågo strödda på de jemna sandade gångarne i den vackra parken; sjön var ej som under sommaren en stilla himlaspegel, höstvinden hade redan rört den med sin mäktiga vinge och färgat den mörkgrön, vågorna hade rasat med hvarann ty det hvita skummet bland strandens stenar tillkännagaf att Ægirs döttrar tumlat om med vinden.

Parken stod nästan öde, nu för tiden, ty de glada gäster som befolkat den under sommardagarne, hade dels rest, dels voro de inom hus. Men i dag var det sommarlikt åtminstone i ett fall: man såg flera promenerande på de bladbeströdda gångarne.

Löjtnant Axel hade gått af och an några slag. Slutligen sedan han många gånger rådfrågat klockan tog han af åt en gång som ledde ned åt sjön. Han stannade vid ett litet chinesiskt lusthus som låg ned vid stranden. Dörren var tilläst och han stod en stund utanför lyssnande till hur vinden lekte med de små klockorna på det utskjutande taket på huset och fladdrade i soltältets flikar. Han steg in . . . Derinne fanns ingen människa. I det stora rummet var full sommar; solen sken het genom de skira chinesiska rörgardinerna med sina bjert målade blommor och fåglar, sången ljöd klar och jublande från volièrens innenvånare, som fröjdande sig åt solskenet stämde upp en glädjehör; blommorna i de blå och hvita porslins-vaserna doftade starkt,

det var som hade man concentrerat sommaren i det vackra rummet.

Axel slog sig ned på den bekväma rördivanen och tog upp klockan till ännu en rådfrågning då lätta steg hördes gå upp för trappan och ljuda mot verandans trädgolf.

Alida trädde in just som urvisaren be-tecknade ettslaget.

Man skulle kunnat tro att balen hade tröttat henne och att sömnen ej varit god, ty hennes kinder voro ytterligen bleka och hennes blick var matt; men detta minskade ej den unga qvinnans skönhet. Alida bar en enkel hvit morgondrägt, men var lika skön i den som då hon var prydd till Hofbal. Allvar och mildhet lågo på den klara höga pannan, hela hennes väsende uttryckte något försonande godt och vänligt.

— Jag var ju punktlig, icke sannt? frågade Alida, då hon såg att Axel höll klockan i handen.

— Ja, verkligen Fru Grefvinna, svarade han bugande kallt och höfligt.

— Sitt här! Jag har mycket att säga er, sade Alida.

— Jag tackar. Ni ser ej det ringaste fiendtlig ut, Fru Grefvinna. Mången annan än jag skulle kanske funnit sig besegrad vid er blotta åsyn, sade Axel sökande att skämta.

— Ah, ni påminner mig om vår utmaning, svarade Alida leende och satte sig vid hans sida. Nå väl! mina vittnen äro det öga som skådar allt inom och utom oss och den röst som talar härinne i hjertats djup. Jag har icke kommit hit för att slåss; striden är redan kämpad. Mina vapen hafva varit de enda som qvinnan rikligt eger: tålmodet och själsstyrkan som är en följd deraf, då det ej är ett sådant svagt tålmod som låter sig förörättas utan att höja sin röst eller bruka sin fria tanke. Förlåt mig om jag blir för omständlig, men det fordras att vi båda flytta oss tillbaka i tiden, till den tid då du ännu älskade mig högst af allt. —

— Alida! sade Axel och ville hejda henne.

— Låt mig fortsätta. Jag är nu så lugn, så ense med mig sjelf att jag kan tala om denna tid. Vi älskade hvarann med den första kärlekens brinnande, berusande glöd... men intet ord om en förening i framtiden hade gått öfver våra läppar... och hvarföre Axel?

— Derföre att du ej ville höra talas derom.

— Derföre, min vän att den var omöjlig. Jag fordrade att du skulle lemna mig och du begaf dig ut på sjön med hjertat fullt af hopp. Och hvad jag kände... o, det är nu förlagt till mina drömmars minnen... det hör ej heller hit numera.

Alida satt tyst en stund.

— Då du var borta, återtog hon, började jag tänka efter min ställning. Jag vågade ej anförtro mig åt någon... jag egde ingen enda vän... har aldrig egt någon — och derföre beslöt jag att bli nog för mig sjelf. Vi voro båda fattiga...

Hvilken framtid egde vi väl att vänta? Din arbetskraft — ack den är icke stor Axel — hade förklamats af stundens små bekymmer... Jag skulle ej kunnat se dig arm, sträfvande och umbärande för min skuld... Hvad skulle väl jag kunnat hjälpa... jag skulle ju dragit dig i nöd och bekymmer genom min kärlek... våra stolta drömmar hade förvandlat sig i en tarflig verklighet... ty Axel en koja och ett hjerta, huru tjusande de låta i teorien, äro dock allt utom tjusande... Jag resonerade Gud nås ej så lugnt då som nu, ty kärleken är en ypperlig framtidsmålare som lägger rosor öfver alla törnen.

Jag lärde känna Ludvig, jag trodde mig känna honom... Jag fann snart att han älskade mig, mig allena i hela världen och jag trodde att han skulle blifva olycklig om jag stötte honom ifrån mig.

I början af vår bekantskap fattade jag intresse för denne man, som var så olik mängden. Det smickrade min fåfänga att se mig utmärkt af honom; jag ville blifva

hans vän och vara honom nyttig . . . Men ack! råmärket och gränsskillnaden mellan vänskap och kärlek i ett förhållande mellan man och qvinna äro så fint och omärkligt uppdragna, att man ej vet ordet af förr än de äro öfverskridna. Jag märkte med bestörtning att Grefve Ludvig älskade mig med högsta passion. Alla märkte det, man talade derom, man frågade mig och mina föräldrar, min Tante, alla förenade sina föreställningar och böner, att jag skulle emottaga hans hand.

För mig fanns en kraft som motverkade denna förening: din bild som bodde drömslutnen, älskad och lefvande i min själ.

Min far, som anade hvarifrån motståndet kom, sade sig aldrig vilja lemna sitt samtycke till en sådan dårskap — så kallade han min varma kärlek.

Då lade jag i ena vågskålen mina föräldrars vilja, deras ålderdom, som genom mig kunde befrias från bekymmer; min Tantes önskan; hon hade skänkt mig bildningens ljus, — en stor, en herrlig gåfva

— äfven hon hade anspråk på min tacksamhet; jag tänkte på att din lycka skulle blomstra då du skiljdes från mig... men främst af allt lade jag dens lycka, hvars lugn jag stördt, den människohatande varelse som jag såg älska mig så högt och som jag hoppades förmildra och göra lycklig, och som bedragen af mig skulle ännu mer försjunka i sin dysterhet; i den andra vågskålen lade jag min kärlek, ditt minne, alla mina drömmar och mina arma tårar... och den var fullvigtigast tyckte jag. Då fanns det något som kallas *pligt*, ett fast, ett omutligt ord... Jag insåg dess värde... och se! det vägde mera på mitt ödes vågskål än hjertats drömmar och smärtans bitterhet. *Pligt!* tänkte jag och tårarne som ville öka vigten af min försakelse visades bort och jag blef Ludvigs fästmö af lugn, orubblig öfvertygelse. Den tanken att göra min maka lycklig blef mig så kär. Jag fästade mig allt mer och mer vid honom och vid hoppet att försona honom med lifvet.

— Och har du lyckats Alida? frågade Axel.

— Låt oss nu blott tala om dig, fortsatte hon. Du kom åter och jag sökte med hela min viljas kraft att beherrska mig och jag lyckades. Jag ville ej visa dig all min svaghet och bönfälla dig om att fly mig ... hvartill hade det gagnat oss? Jag gjorde upp en plan och räknade på tvenne goda bundsförvandter i tiden och ditt eget hjerta; derföre uppsköt jag min förklaring tills om ett år, då skulle jag kunna göra den, men ej förr, ty jag litade ej fullt på mig och ännu mindre på dig.

Ser du Axel, jag visste att det är en stor makt som kallas glömskans; dess verkningar äro långsamma, nästan spårlösa i sitt fortskridande men de äro desto säkrare. Glömskan breder ut sitt gråa stoft öfver föremålen, de förlora sin form, sin färg, sin friskhet, men det stoftet bredds också ut som balsam öfver hjertats sår, det är den största helande kraft som mennisko-själen eger ... Jag räknade på den och på

ditt eget hjerta Axel . . . jag beräknade att glömskan skulle tränga ditin och bleka sorgen och mitt minne. Jag visste ett säkert medel att utplåna kärleken, ett grymt medel: jag vet att du föraktade mig.

Alida såg forskande på den unge mannen.

— Nå Axel, min vän . . . Du behöfver ej svara. Du var för häftig och för god att icke göra det.

Första gången jag såg dig och Agnes tillsammans, tänkte jag: O, jag vill arbeta på grusandet af min egen bild i hans hjerta, min kärlek skall hjälpa honom att sätta en ny idol i den gamlas ställe; dess thron skall byggas på spillrorna af den förra . . . jag såg med glädje att du älskade Agnes. Jag följde steg för steg utvecklingen af er kärlek. Hon är så mild att älskas, så god, så förståndig och hon är rik Axel! Jag såg utan afund att *hon* blef min efterträderska.

En gång, tänkte jag, skall jag utan att väcka den slumrande gnistan i hans hjerta kunna återgifva honom tron på mig och

aktningen för mig och hon skall blifva lycklig.

I går hade jag ett långt samtal med Agnes under det vi dansade.

Hon anförtrodde mig en sak som jag redan visste, att hon älskade dig, men att dina tvifvel på qvinnetro och heder plågade henne. Jag lugnade henne och blef själf lugn för din lycka då den lades i min lilla kära Agnes's händer.

Och nu Axel, säg mig, aktar eller föraktar du mig. Finner du mig segrande eller besegrad?

— O, Alida, min vän, min syster, förlåt mig! bad Axel. Jag trodde att du i dag skulle göra dina anspråk gällande... O, förlåt min egenkärlek!

— Ack, jag kunde just tro det och förlät dig redan på förhand, svarade Alida leende.

— Men nu Alida, säg mig är *du* lycklig? Nej, du är det ej och likväl förtjenar du så väl att vara det, sade Axel och blickade henne varmt in i ögonen.

— Lycklig, upprepade Alida. Axel, jag tror att jag skall blifva det en gång och olycklig kan jag aldrig blifva. Jag älskar min man och jag skulle med mitt lif vilja köpa mig en dags kärlek... Kanske skall han en gång skänka mig den... kanske skall jag en gång ega mycket att älska. Mitt hjerta har aldrig varit dödt... der-till har det för mycket lif... Har jag ej hundrade omkring mig att lefva för, att verka för. Jag älskar hela denna verld, der allt andas Guds godhet. Min själ har lidit, men jag har rest mig ur smärtans dvala, rest mig med högburet hufvud och en orubblig öfvertygelse om menniskoandens odödliga lifskraft och dess förmåga till fortgående utveckling. Den eviga kärleks-lagen kan ej dö och derföre älskar jag alla omkring mig, älskar honom, som jag en gång hoppades göra lycklig och ber om kraft att kunna göra det. Men nu farväl Axel. Du är väntad deruppe af någon och jag behöver vara ensam en stund.

Tyst förde Axel hennes hand till sina läppar och lemnade rummet.

Då Alida var ensam tryckte hon stum sitt hufvud mot soffkudden.

Fågeln sjöngo, blommorna doftade och solen sken på henne, men hon märkte det ej. Tvenne klara tårar runno från den stolta segervinnerskans ögon.

— Alida, sade en vänlig röst bredvid henne och hon kände ett par varma läppar tryckas mot sin hand.

Hon steg upp.

Grefve Ludvig låg på knä vid hennes fötter.

— Alida, min hustru bad han och omfattade hennes knän. Kan du förlåta mig? Jag har lyssnat... Jag har sett in i ett kvinnohjerter... Jag känner dig och jag är den lyckligaste man på jorden... Du ljufva kvinna, jag älskar, jag tillber dig... Jag vill älska hela världen för din skuld... O, lär mig du, att blifva mild... Ack, Alida! jag ville ega en thron för att bjuda åt din stolta själ.

— Och jag Ludvig, svarade hon och strök med handen öfver hans panna och drog honom till sig, jag är lycklig i en koja med din kärlek.

— O, Gud! Hvad vi skola blifva lyckliga ... Älska mig Alida, älska de kära som blomstra upp omkring oss. Det gör detsamma i slott eller koja, jag bor ju i alla fall i ditt hjertas solrika rum med kärlekens rosiga tapeter...

— Och *tålmodets* allt skymmande gardiner, svarade Alida leende...

— Och om rosorna blekna?...

— Så finnes det väl qvar någon liten bit af gardinerna, hviskade hon och gömde hufvudet vid hans bröst.

Vid middagsbordet drack man en skål för ett nyförlovat par: Löjtnant Axel Vimpelstorm och Fröken Agnes Strålkrona.

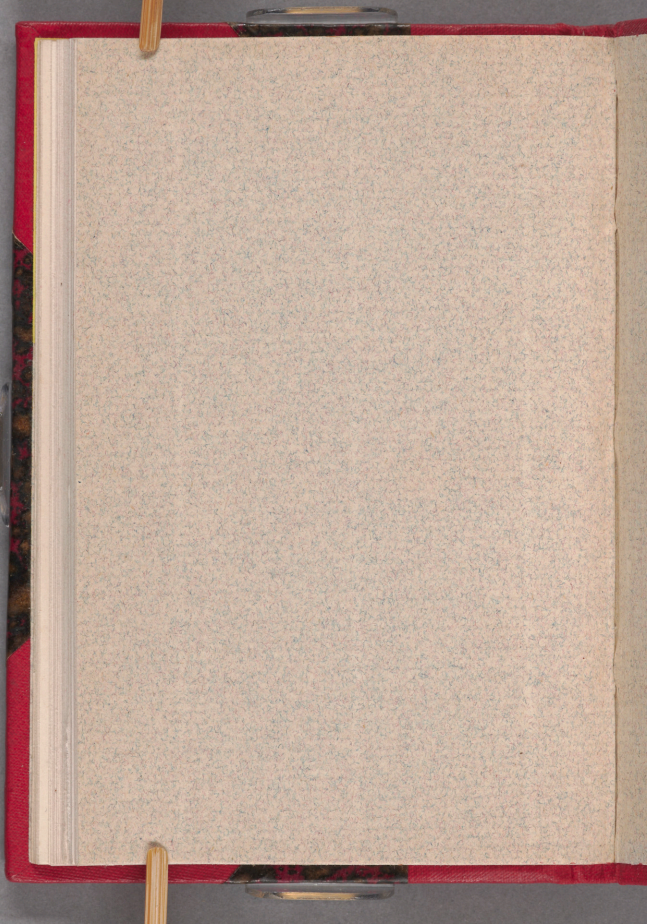
Samma dag reste Kammarjunkaren till Stockholm, dit viktiga angelägenheter kallade honom.

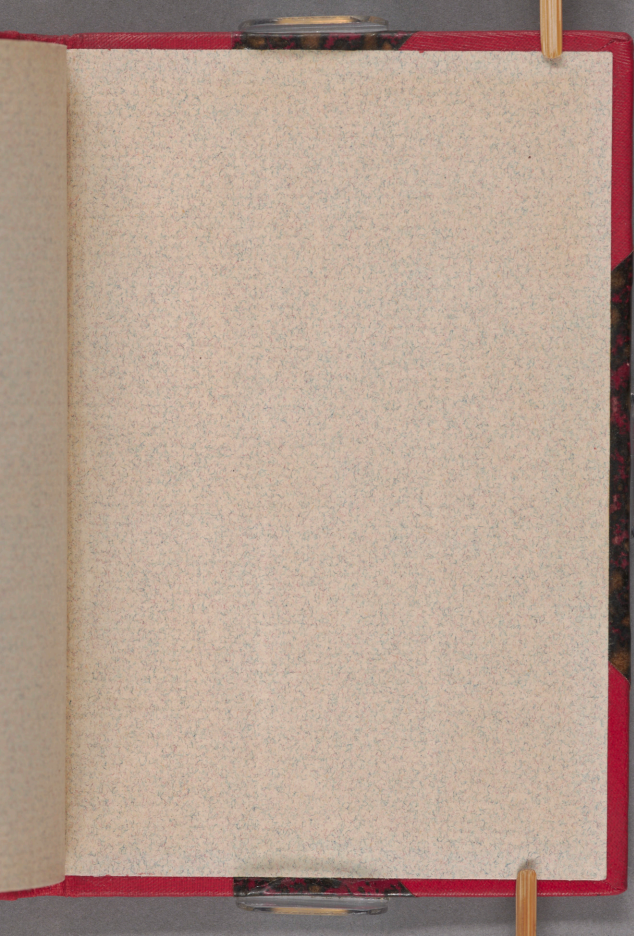
Tvenne lyckliga par önskade honom lycklig resa och bjödo honom att fungera som marskalk på ett bröllop som skulle hållas på stora Lyckö om ett år.

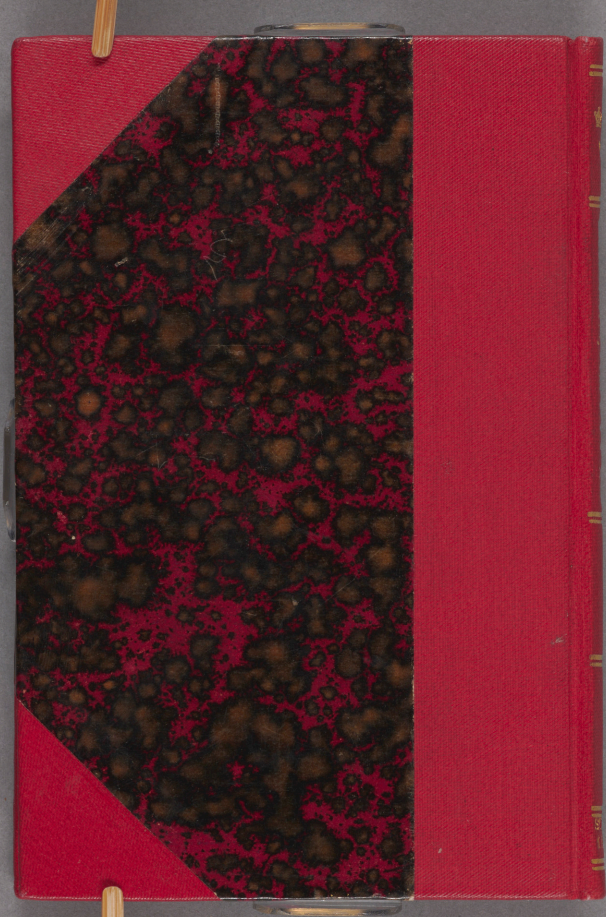
—

unkaren till
enheter kal-

nom lyek-
fångera som
skulle hållas

NUMMERS, OMMENTYK
STELMO, STELMO

STELM
1856

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

